

ΑΠΛΗ ΚΑΤΗΧΗΣΗ

«Μορφώστε τόν λαό ἐν σιωπῇ. Αὐτός θά'ναι ὁ μοναχικός σας ἄθλος.
Γιατί αὐτός ὁ λαός εἶναι θεοφόρος» (Ντοστογιέφσκι, ἀπό τίς διδαχές τοῦ στάρετς Ζωσιμᾶ)

Δεκέμβριος 2009 – Ἀριθμ. 36

Συντάκτης: Ἐπίσκοπος Ἱερεμίας Φούντας, Μητροπολίτης Ἱ. Μ. Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως
Δημητσάνα Τ.Κ. 220 07 ἢ Μεγαλόπολη Τ.Κ. 222 00
Ἡλεκτρονική Διεύθυνσις: www.imgortmeg.gr

ΚΥΡΙΑ ΑΡΘΡΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟΥ*

ΜΗΝ ΞΕΓΕΛΙΟΜΑΣΤΕ!...

(4 Δεκεμβρίου 2009)

Ὁ σκοπός γιά τόν ὁποῖο πλαστήκαμε, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί χριστιανοί, εἶναι νά γευθοῦμε τόν Θεό, νά «δοῦμε» τόν Θεό τό λέμε αὐτό διαφορετικά. Ἀλλά ὁ Χριστός μας μᾶς εἶπε ὅτι τόν Θεό θά τόν δοῦνε καί θά τόν γευθοῦνε ὅσοι ἔχουν καθαρή καρδιά (βλ. Ματθ. 5, 8). Ἦ, γιά νά τό πῶ καλύτερα, ἀνάλογα μέ τό πόσο ἔχει κανείς καθαρή τήν καρδιά του, γεύεται ἀνάλογα καί τόν Θεό του. Λοιπόν, ἀδελφοί μου, στήν Ἐκκλησία μας, πού ἀνήκουμε ὅλοι σάν βαπτισμένοι χριστιανοί, πρέπει νά ἀγωνιζόμαστε νά γιατρευτοῦμε, νά θεραπευτοῦμε ἀπό τίς ἀρρώστιες τῶν ἁμαρτιῶν μας. Νά καθαρίσουμε, δηλαδή, τήν καρδιά μας ἀπό τά ἁμαρτωλά μας πάθη. Γιατί ἂν αὐτό δέν γίνει, δέν ὠφελοῦν σέ τίποτε ἐκεῖνα τά πολλά καί τά πομπώδη πού κάνουμε καί πλανιόμαστε μ' αὐτά, ὅτι τάχατες εἴμαστε καλοί καί ὅτι εἴμαστε τοῦ Χριστοῦ.

Ἄς προσέξουμε, χριστιανοί μου, μήν πάθουμε τήν ζημιά, πού, μέ λύπη ὡς Ἐπίσκοπος, βλέπω ὅτι τήν ἔπαθαν πολλοί. Πραγματικά μερικοί καί πολλοί χριστιανοί πῆραν ἐπιπόλαια καί στραβά τά πράγματα. Ἐν τάξει! Ἔρχονται στήν Ἐκκλησία – ἴσως καί κάθε Κυριακή –, θέλουν νά βοηθοῦν καί μάλιστα νά πρωτοστατοῦν σέ ἐκκλησιαστικές ἐκδηλώσεις – γιατί ἔτσι ἀκούγεται τό ὄνομά τους· ἀλλ' αὐτό δέν ἔχει σημασία, ἂν στά τόσα χρόνια ποῦναι στήν Ἐκκλησία καί παρακολουθοῦν κηρύγματα καί φαίνονται καί ἀκούγονται σάν συνεργάτες Ἱερέων καί Ἀρχιερέων, δέν ἔχει καμμιά σημασία λέγω αὐτό, ἂν αὐτοί δέν ἔγιναν καλύτεροι ἀπό πρῶτα, ἂν δέν ἀγωνίζονται κάθε μέρα γιά τόν καθαρμό τῆς καρδιάς τους ἀπ' τά δόλια τά πάθη· ἂν, μετά ἀπό

* Ἀπό τό ἐβδομαδιαῖο μας θεολογικό-κατηχητικό περιοδικό τῆς Παρασκευῆς, πού ἀναρτοῦμε στήν ιστοσελίδα τῆς Μητροπόλεώς μας στό Διαδίκτυο, παραθέτουμε στό ἐδῶ μηνιαῖο περιοδικό μας τά κύρια ἄρθρα του.

τόσα χρόνια, δέν γεύονται στήν καρδούλα τους αὐτό τό γλυκό χτυποκάρδι τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Καί δυστυχῶς τά πράγματα ἀποδεικνύουν ὅτι πολλοί εἴμαστε τέτοιοι. Δηλαδή, εἴμαστε ἀθεράπευτοι, εἴμαστε ἀγιάτρευτοι, παρά τίς τόσες μας φιγοῦρες καί θρησκευτικές μας φιέστες καί πανηγύρεις. Τά συμβάντα τῆς ζωῆς μας, ἀγαπητοί μου, εἶναι τέστ πού ἀποδεικνύουν «πόσο Θεό» ἔχουμε μέσα μας, πόσων καρατίων χριστιανοί εἴμαστε!...

Ἀκούτε, χριστιανοί μου, καθαρά καί ξάστερα: πρόοδος τοῦ χριστιανοῦ σημαίνει πρόοδος στήν ἀγάπη. Ἀγάπη στόν Θεό καί ἀγάπη σ' ὅλους τούς ἀνθρώπους. Γι' αὐτό στήν προσευχή μας πρέπει νά παρακαλᾶμε καί νά θερμοπαρακαλᾶμε τόν Χριστό λέγοντας: «Χριστέ μου, κάνε με νά Σ' ἀγαπῶ, νά Σ' ἀγαπῶ πολύ, Ἐσένα καί ὅλους τούς ἀνθρώπους». Δυστυχῶς ὅμως, πάλι λέγω, τά πράγματα ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ παλιο-ἐγωισμός μας καί τά πείσματά μας εἶναι τόσο δυνατά μέσα μας, ὥστε δέν λυγίζουν οὔτε καί μ' αὐτόν τόν πόνο τοῦ ἄλλου, οὔτε καί μ' αὐτό τό φέρετρο στό σπιτικό τοῦ ἄλλου. Ἡ πραγματική ἀγάπη καί ὄχι ἡ «ψεύτικη» καί «κάλπικη», ὅπως τήν ἔλεγε ὁ Πατροκοσμᾶς, εἶναι νά νοιάζεσαι καί νά συμπονᾶς τόν ἄλλον στήν ἀνάγκη καί στόν πόνο του. – Καί μόνο μέ τήν ἀληθινή ἀγάπη, χριστιανοί μου, γευόμαστε τόν Θεό, πού εἶναι Ἀγάπη, καί μόνο μέ αὐτή θά γευθοῦμε καί τήν Οὐράνιο Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, στήν Ὅποία θά τρῶμε καί θά πίνουμε τήν ἀγάπη!

ΕΝΑΣ ΠΑΠΟΥΤΣΗΣ ΑΓΙΟΣ

(11 Δεκεμβρίου 2009)

Αὐτό πού μᾶς ἀγιάζει, ἀδελφοί μου χριστιανοί, δέν εἶναι τό τί εἴμαστε, ἱερωμένοι ἢ λαϊκοί, παντρεμένοι ἢ μοναχοί, ἢ τί δουλειά κάνουμε, ἀλλά μᾶς ἀγιάζει τό νά εἴμαστε ταπεινοί, νά βλέπουμε γιά ἁμαρτωλό τόν ἑαυτό μας, νά ἔχουμε ἀγάπη σέ ὅλους καί νά νοιαζόμαστε νά ἔχουμε καλή ἀπολογία ἐνώπιον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τήν ἡμέρα τῆς κρίσεως.

Θά σᾶς γράψω ἕνα σχετικό περιστατικό ἀπό τά ἱερά μας Συναξάρια: Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος στήν Κωνσταντινούπολη ὀνομαζόμενος Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος νοιαζόταν πῶς νά ἀρέσει στόν Θεό καί γι' αὐτό ζοῦσε μέ προσευχές καί κάνοντας καλά ἔργα. Εἶχε δέ αὐτός καί μιᾶ ὠραία συνήθεια: Συνήθιζε νά πηγαίνει τίς νύχτες σέ Ἐκκλησίες καί νά προσεύχεται μόνος του σ' αὐτές. Ἔτσι, λοιπόν, πῆγε μιᾶ νύχτα στήν Μεγάλη Ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Σοφίας γιά νά προσευχηθεῖ, ἀλλά βρῆκε κλειστές τίς θύρες τοῦ Ναοῦ καί στενοχωρημένος κάθησε σέ ἕνα σκαμνί ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησία καί ἔκανε ἀπό ἐκεῖ σιγανά τήν προσευχή του.

Βλέπει ὅμως ὁ εὐσεβής αὐτός Ἰωάννης ἕνα φῶς καί στό φῶς αὐτό διέκρινε ἕναν

άνθρωπο πού έρχόταν καί αυτός στήν Έκκλησία, τήν Αγία Σοφία. Ο άγνωστος γονάτισε έξω από τήν Έκκλησία, έκανε τήν προσευχή του καί μετά, κάνοντας τό σημείο του Σταυρουό στις κλειστές πόρτες, άμέσως αυτές άνοιξαν καί ο άνθρωπος αυτός, λουμένος στό Φώς, μπήκε μέσα στήν Έκκλησία. Τόν άκολούθησε δέ καί ο Ιωάννης, γιά τόν όποιο λέγαμε προηγουμένως. Ο άγνωστος άνθρωπος του Θεού μπαίνοντας στήν Έκκλησία γονάτισε μπροστά στήν Εικόνα τής Ύπεραγίας Θεοτόκου καί έκανε εκεί τήν προσευχή του. Καί αφού έκανε έτσι τήν προσευχή του σηκώνοντας ψηλά τά χέρια καί παρακαλώντας μέ ζέση τόν Θεό, σηκώθηκε έπειτα γιά νά φύγει· τόν άκολούθησε δέ πάλι καί ο εύλαβής Ιωάννης. Καί είδε ότι, βγαίνοντας ο ιερός αυτός φωτοφόρος άνθρωπος από τόν Ναό, έκλεισαν, μέ θεία πάλι ενέργεια, οί θύρες του. Άλλά ή καλή περιέργεια έκανε τόν Ιωάννη νά παρακολουθήσει πού κατευθύνεται αυτός ο θεϊός άνθρωπος καί γι' αυτό πήγαινε πίσω του. Τόν είδε, λοιπόν, τήν νύχτα εκείνη νά κατηφορίζει σέ κάποιο στενό μονοπάτι καί νά κατευθύνεται σέ ένα μικρό σπιτάκι· φτάνοντας στό σπιτάκι αυτό χτύπησε τήν πόρτα καί πρόφερε σιγανά τό όνομα τής γυναίκας πού κατοικοῦσε μέσα. Τήν έλεγαν Μαρία. Ήταν ή γυναίκα του! Αυτή του άνοιξε, άναψε τό λυχνάρι καί τό έδωσε του άνδρα της· εκείνος όμως δέν πήγε νά κοιμηθεί, αλλά πήγε νά δουλέψει, γιατί ήταν παπουτσήσ στό επάγγελμά του. Τότε άκολουθώντας πίσω του ο Ιωάννης, εκείνος πού είπαμε από τήν αρχή, μπήκε στό σπίτι του, γονάτισε μπροστά του καί τόν θερμοπαρακαλούσε νά του πει καί νά μήν του κρύψει τί κάνει καί άρέσει τόσο πολύ στόν Θεό, ώστε νά έχει τόσο θαυμαστές εκδηλώσεις.

Άλλ' αυτός ο θαυμαστός πραγματικά Ζαχαρίας – αυτό ήταν τό όνομά του – του άπαντούσε μέ ταπείνωση καί του έλεγε: «Εγώ είμαι άμαρτωλός καί ένας φτωχός εργάτης. Είμαι ο χειρότερος άπ' όλους· δέν έχω κανένα καλό έργο νά παρουσιάσω». Έπειδή όμως ο Ιωάννης, πού είδε, πραγματικά, αυτήν τήν νύχτα τήν θείκη δόξα πού είχε ο Ζαχαρίας, επέμεινε στήν παράκλησή του καί μάλιστα τόν όρκισε στόν Θεό νά του φανερώσει μέ ποιά καλά έργα Τόν εύαρεστεί, αυτός ο άγιος άνθρωπος Ζαχαρίας του είπε τελικά: «Μάθε, άδελφέ μου, ότι εγώ ήμουνά ένας άμαρτωλός άνθρωπος καί έμόλυνα τήν ψυχή μου μέ άμαρτίες· αλλά σκέφτηκα ότι μιά μέρα θά κριθούμε γιά τίς άμαρτίες μας από τόν δίκαιο Κριτή καί γι' αυτό άλλαξα τρόπο ζωής. Νυμφεύτηκα αυτή τήν γυναίκα πού βλέπεις, αλλά συμφωνήσαμε καί οί δύο νά φυλάγουμε παρθενία. Καί γιά νά τό κρύψουμε αυτό λέγουμε ότι αυτή είναι στείρα. Ό,τι βγάζω από τήν δουλειά μου τό μοιράζω σέ δύο μερίδια. Καί τό μέν ένα μερίδιο, τό πρώτο καί τό καλύτερο, τό αφιερώνω στόν Χριστό καί τό δίνω έλεημοσύνη στους φτωχούς άδελφούς· τό δέ άλλο τό ξοδεύω στά δικά μας χρειαζόμενα. Αυτά κάνω, άδελφέ, καί θυμάμαι κάθε μέρα τόν φοβερό Κριτή καί τήν εξέταση πού θά μου κάνουν οί φορολόγοι δαίμονες».

Ο Ιωάννης εύχαρίστησε τόν Θεό γιά όσα άκουσε, χαιρέτησε τόν θαυμαστό Ζαχαρία καί έφυγε από τήν εύλογημένη του οικία. Άλλά καί ο Ζαχαρίας, φοβούμενος μήν άκουστεί ή άρετή του, έφυγε μέ τήν γυναίκα του σέ άλλο τόπο, χωρίς νά ξέρει

κανείς σέ ποιόν. Γιατί οί ἅγιοι κρύβονται καί δέν ζητοῦν τήν ἀνθρώπινη δόξα καί οὔτε θέλουν κἄν νά ἀκούγεται τό ὄνομά τους. – Τόν ἅγιο αὐτόν ὑποδηματοποιό Ζαχαρία ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τήν 17η Νοεμβρίου (βλ. Συναξαριστή).

ΠΑΝΩ ΑΠ' ΟΛΑ Η ΣΥΜΠΟΝΙΑ ΣΤΟΥΣ ΔΥΣΤΥΧΕΙΣ

(18 Δεκεμβρίου 2009)

Στήν παλαιά πόλη τῆς Μεσοποταμίας Ἐδεσσα, ἀδελφοί χριστιανοί, ζοῦσε πάνω σέ ἓνα στύλο («στυλίτης») γιά τριάντα χρόνια ἓνας μοναχός καλούμενος Θεόδουλος. Αὐτός ἦταν ἀξιωματοῦχος, ἦταν πατρίκιος καί ἔπαρχος, στά χρόνια τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου (379 μ.Χ.)· ἀλλά βλέποντας τίς πλεονεξίες καί τίς ἀδικίες τῶν μεγάλων καί στοχαζόμενος τό μάταιο τῆς ζωῆς, ὅταν πέθανε ἡ γυναίκα του, μοίρασε τήν περιουσία του στούς φτωχοῦς καί ἔγινε, ὅπως εἶπαμε, στυλίτης Μοναχός. Ἔκανε ἐκεῖ πάνω στόν στύλο του πολλή προσευχή καί πολλή ἄσκηση, ἀλλά ὁ πονηρός τόν πείραξε μέ λογισμό ὑπερηφανείας. «Ποιός εἶναι σάν καί σένα!», τοῦ εἶπε ὁ λογισμός. Καί ἔτσι αὐτός ὁ ὅσιος παρακαλοῦσε τόν Θεό νά τοῦ δείξει ποιός εἶναι ἴσος καί ὅμοιος μέ αὐτόν κατά τήν ἀρετή. Καί ὁ Θεός τοῦ τό ἔδειξε. Τοῦ φανέρωσε ὅτι ἴδια ἀρετή μέ αὐτόν ἔχει κάποιος, ὀνόματι Κορνήλιος Πανδοῦρος, πού κατοικεῖ στήν Δαμασκό καί πρῶτα ἦταν μίμος καί χορευτής στό ἐπάγγελμα. Ταράχθηκε ὁ ὅσιος Θεόδουλος, ὅταν ἄκουσε ὅτι ἓνας μέ τέτοιο ἁμαρτωλό τότε ἐπάγγελμα ἔχει μεγάλη ἀρετή καί τοῦ γεννήθηκε ἡ ἐπιθυμία νά πάει νά τόν συναντήσει. Καί πῆγε, λοιπόν, στήν Δαμασκό καί τόν βρῆκε. Καί τόν παρακάλεσε νά τοῦ πεῖ μέ τί καλά ἔργα εὐαρεστεῖ τόν Θεό. «Ἐγώ, πάτερ – τοῦ εἶπε ὁ Κορνήλιος – δέν ἔχω νά παρουσιάσω κανένα καλό ἔργο, γιατί ἀπό τήν νεαρή μου ἡλικία συναναστρεφόμενοι τοὺς μίμους καί τοὺς χορευτές καί ἔγινα τέτοιος κι ἐγώ καί ἐποριζόμενοι τά ἀναγκαῖα γιά τήν ζωή μου ἀπό αὐτήν τήν κατηγορημένη τέχνη. Ἦρθα ὅμως σέ συναίσθηση τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν, σκέφτηκα τήν μέλλουσα κρίση καί ἄφησα τήν προηγούμενή μου κακή συνήθεια. Καί στό ἐξῆς φροντίζω νά κάνω καθάρη ζωή καί νά δίνω, ὅσο μπορῶ, ἐλεημοσύνη στούς φτωχοῦς. Αὐτά ξέρω γιά τόν ἑαυτό μου», εἶπε τέλος ὁ Κορνήλιος στόν ὅσιο Θεόδουλο.

Ἀλλά ὁ Θεόδουλος τόν ἐπίεζε νά τοῦ πεῖ καί τίς ἄλλες του ἀρετές καί μάλιστα τόν ὀρκισε στόν Θεό νά μὴν τοῦ κρύψει κανένα καλό ἔργο. Τότε ὁ Κορνήλιος τοῦ εἶπε: «Ἄκουσε, πάτερ, ἐνθυμοῦμαι καί αὐτό τό ἔργο πού ἔκανα: Κάποτε συνάντησα στόν δρόμο μιά νεαρή καί ὡραία γυναίκα, πού ὁ ἄνδρας της ὅμως ἦταν ἄσωτος καί ξόδεψε ὅλη τους τήν περιουσία· καί ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλά καί ἄλλα πολλά χρήματα δανείστηκε καί τά κατέφαγε καί αὐτά. Γι' αὐτό καί τόν ἔρριξαν στήν φυλακή. Ἀλλά ἡ καλή του

αὐτή γυναίκα βλέποντας τόν ἑλεεινό της ἄνδρα νά κινδυνεύει νά πεθάνει στήν φυλακή, γιατί δέν εἶχε νά πληρώσει τά χρέη, ἔβγαινε στούς δρόμους καί ζητοῦσε ἐλεημοσύνη. Ἔτσι δέ, ἐπειδή ἦταν νέα καί ὡραία, κινδύνευε νά πέσει στήν ἁμαρτία.

Αὐτή, λοιπόν, τήν γυναίκα συναντήσας ἐγώ καί μαθαίνοντας τήν αἰτία γιά τήν ὁποία περιπλανιόταν ἐδῶ καί ἐκεῖ, λυπήθηκα κατάκαρδα καί τῆς εἶπα: «πόσο χρέος ἔχεις, γυναίκα;». Καί αὐτή μοῦ ἀπάντησε: «Τετρακόσια νομίσματα, ἀφέντη μου». Λογαριάσας ἐγώ τά πράγματά μου, βρῆκα ὅτι εἶχα διακόσια τριάντα νομίσματα. Καί ἐπειδή αὐτά δέν ἦταν ἀρκετά γιά νά πληρωθεῖ ὅλο τό χρέος της, πούλησα κάποια στολίδια καί πολύτιμα ἐνδύματα πού εἶχα καί ἔτσι συγκέντρωσα τό ποσόν τῶν τετρακοσίων νομισμάτων. Ἔδωσα αὐτό τό ποσόν στά χέρια τῆς γυναίκας αὐτῆς καί τῆς εἶπα: «Πάρε αὐτά τά νομίσματα, γυναίκα, καί πήγαινε νά ἐλευθερώσεις τόν ἄνδρα σου ἀπό τήν φυλακή, παρακάλεσε δέ τόν Θεό καί γιά μένα νά μοῦ συγχωρέσει τίς ἁμαρτίες μου».

Ἀκούσας αὐτά ὁ Θεόδουλος εὐχαρίστησε τόν Θεό, ἐπέστρεψε στήν Ἔδεσσα καί ἀνέβηκε στόν στύλο του γιά νά συνεχίσει μέ ταπεινώση τόν ἀσκητικό του ἀγώνα. Τήν μνήμη του ἡ Ἐκκλησία ἐορτάζει στίς 3 Δεκεμβρίου.

Οἱ βιβλικές μας μελέτες, Ἑρμηνεῖα στήν Παλαιά καί τήν Καινή Διαθήκη, ὅπως καί ἄλλες ἐκκλησιολογικές καί δογματικές μελέτες μας, δέν θά γράφονται πλέον στό παρόν μηνιαῖο μας περιοδικό, ἀλλά θά ἔχουν τήν θέση τους στό ἐβδομαδιαῖο μας περιοδικό τοῦ Διαδικτύου (www.imgortmeg.gr).

ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΩΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ
(Τό περιεχόμενο τῶν Βιβλίων τῆς Ἁγίας Γραφῆς)

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟ ΕΓΚΥΚΛΙΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

Δημητσάνα - Μεγαλόπολη, Κυριακή 13 Δεκεμβρίου 2009

5. ΠΡΟΠΑΤΟΡΙΚΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ, ΠΡΩΤΟΕΥΑΓΓΕΛΙΟ
καί ΔΕΡΜΑΤΙΝΟΙ ΧΙΤΩΝΕΣ (ΓΕΝ. ΚΕΦ. 3)

1. Θέλοντας, ἀδελφοί χριστιανοί, νά παρουσιάσουμε τά βιβλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἕνα - ἕνα, ἀρχίσαμε ἀπό τό πρῶτο της βιβλίου, τήν Γένεση. Στό προηγούμενο κήρυγμά μας μιλήσαμε γιά τήν πτώση τῶν πρωτοπλάστων, γιά τήν παρακοή τους στήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ. Καί εἶπαμε γιά τά ὀδυνηρά ἀποτελέσματα πού εἶχε ἡ πτώση τους αὐτή. Γενικά λέγουμε σήμερα ὅτι ἡ πτώση τῶν πρωτοπλάστων στήν ἁμαρτία εἶχε φυσικά καί ἠθικά ἀποτελέσματα. Ὡς φυσικά ἀποτελέσματα εἶναι ὁ πόνος καί ἡ ἀρρώστια καί τελικά ὁ θάνατος. Ὡς ἠθικά ἀποτελέσματα νοοῦμε τήν ἀπογοήτευση πού νοιώθουμε πολλές φορές καί τήν πλήξη καί κείνο τό ράγισμα καί τό σπάσιμο τοῦ ψυχικοῦ μας κόσμου. Πραγματικά, πολλές φορές νοιώθουμε τόν ἑαυτό μας τσακισμένο καί παραλυμένο ἠθικά, ἀδύναμο νά πράξει τό καλό πού θέλουμε. Ἀλλά, κατά τήν ὀρθόδοξη πίστη, ἂν καί ἡ πτώση τοῦ ἀνθρώπου στήν ἁμαρτία τοῦ ἔφερε τά ὀδυνηρά αὐτά ἀποτελέσματα, ὅμως δέν χάθηκε ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ σ' αὐτόν. Ἀπλᾶ, ἀμαυρώθηκε. Οἱ Δυτικοί λέγουν τό ἀντίθετο, ὅτι δηλαδή στόν πεπτωκότα ἄνθρωπο καταστράφηκε ἡ θεία εἰκόνα. Ὅχι! Ὅπως τό λέγει ὠραῖα ὁ Ἐπίσκοπος π. Κάλλιστος Γουέαρ¹: «Ἡ θεϊκή εἰκόνα μέσα στόν ἄνθρωπο ἔχει κρυφτεῖ, ἀλλά δέν ἔχει ἐξαφανιστεῖ». Ὁραῖα τό ψάλλουμε στήν Νεκρώσιμο Ἀκολουθία: «Εἰκὼν εἶμι τῆς ἀρρήτου δόξης Σου, εἰ καί στίγματα φέρων πταισμάτων...».

2. Τό ἁμάρτημα τῶν πρωτοπλάστων τό λέμε «προπατορικό ἁμάρτημα». Τί εἶναι αὐτό τό προπατορικό ἁμάρτημα; Ὅπως τό καταλαβαίνετε καί μόνοι σας ἀπό ὅσα εἶπαμε, τό προπατορικό ἁμάρτημα εἶναι ἀπλᾶ ἡ ἀνυπακοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἡ ἀποκοπή τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν Θεό καί ἡ στροφή του στόν ἑαυτό του καί στά κτίσματα, ἀπό τά ὁποῖα ζητάει νά ἀνυψωθεῖ καί νά θεωθεῖ. Ὅλα ὅσα ἦταν στόν παράδεισο ἦταν γιά τόν Ἀδάμ καί τήν Εὕα αἰτία πού δόξαζαν τόν Θεό. Κάποτε ὅμως οἱ πρωτόπλαστοι στάθηκαν σέ ἕνα δέντρο καί ἔφαγαν τούς καρπούς του γιά νά γίνουν θεοί. Ὁ Διάβολος τούς τό εἶπε καθαρά: «Ὅταν φᾶτε ἀπό αὐτό τό δέντρο, θά ἀνοίξουν τά μάτια σας καί θά γίνετε θεοί» (Γεν 3,5). Αὐτό, ἀγαπητοί μου, εἶναι τό προπατορικό ἁμάρτημα. Καί στήν καθημερινή μας ζωή συνεχίζουμε τό προπατορικό μας ἁμάρτημα κάνοντας τήν ἴδια ἀκριβῶς ἁμαρτία. Τό ὅτι δηλαδή τά γύρω μας πρόσωπα καί πράγματα δέν τά βλέπουμε σάν ἀφορμὴ δοξολογίας τοῦ Θεοῦ,

1. Ἦταν πρῶτα Καθολικός, ἀλλά φωτίστηκε καί εἶδε τήν ἀλήθεια καί ἔγινε Ὀρθόδοξος. Πρόκειται περὶ μεγάλου θεολόγου Πατρός.

ἀλλά τὰ βλέπουμε ξέχωρα ἀπὸ Αὐτόν καί ζητᾶμε τὴν εὐτυχία μας καί τὴν εὐδαιμονία μας ἀπὸ αὐτά. Τὸ προπατορικό ἁμάρτημα στό βάθος του εἶναι τὸ νὰ μὴ βλέπουμε τὸν Θεὸ στὰ γύρω μας πρόσωπα καί πράγματα, ἀλλὰ νὰ βλέπουμε αὐτὰ σάν θεό. Καί γιὰ νὰ μνημονεύσω πάλι τὸν Ἐπίσκοπο πατέρα Κάλλιστο Γουέαρ, τὸ προπατορικό ἁμάρτημα εἶναι «ἡ στροφή τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν θεοκεντρισμὸ στὸν ἀνθρωποκεντρισμό»!

3. Ὅλα τώρα, μετὰ τὴν ἁμαρτία τῶν πρωτοπλάστων, ὅλα εἶναι θλιβερά. Χάθηκε ἡ εἰρήνη μας μέ τὸν Θεό, ἀλλὰ χάθηκε καί ἡ εἰρήνη μέ τὸν ἑαυτό μας. Καί σάν ἀποτέλεσμα αὐτοῦ θά δοῦμε στό ἐπόμενο κήρυγμά μας ὅτι χάθηκε καί ἡ εἰρήνη τοῦ ἀνθρώπου μέ τοὺς συνανθρώπους του.

Ὅλα, πραγματικά, θά ἦταν θλιβερά καί ἀπογοητευτικά ἂν δέν δινόταν τώρα, ἀμέσως μετὰ τὴν πτώση, μιὰ ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου καί τὴν λύτρωσή του ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Τὴν ὑπόσχεση αὐτὴ τὴν λέμε «Πρωτοευαγγέλιο», γιατί, πραγματικά, εἶναι εὐαγγέλιο πρὶν ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο. Κατὰ τὴν ὑπόσχεση αὐτὴ ὁ Θεὸς λέει στὸν ὄφι, πού ἔγινε ὄργανο τοῦ Διαβόλου, γιὰ νὰ ἀπατήσει τὸν ἄνθρωπο: «Θά στήσω ἔχθρα μεταξύ σου καί τῆς γυναίκας, μεταξύ τοῦ σπέρματός σου καί τοῦ σπέρματος αὐτῆς. Αὐτός θά σοῦ συντρίψει τὴν κεφαλή καί ἐσύ θά τοῦ κεντήσεις τὴν πτέρνα» (Γεν. 3,15). Ἡ ὑπόσχεση αὐτὴ τοῦ Θεοῦ προφητεύει τὸν ἔρχομό μιὰ μέρα τοῦ Μεσσία, ὁ Ὅποιος θά συντρίψει τὴν κεφαλή τοῦ ὄφεως, δηλαδή, θά καταλύσει τὰ ἔργα τοῦ Διαβόλου. Ἀλλὰ καί ὁ Διάβολος, λέει ἡ προφητεία, ὅτι θά κεντήσει τὴν «πτέρνα» τοῦ Μεσσία. Μέ τὴν λέξη «πτέρνα» θά νοήσουμε τὴν ἀνθρώπινη φύση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πραγματικά, ὁ διάβολος ἔβαλε τὰ ὄργανά του, τοὺς Γραμματεῖς καί τοὺς Φαρισαίους καί «κέντησαν» τὴν «πτέρνα» τοῦ Ἰησοῦ. Σταύρωσαν δηλαδή τὸν Χριστό. Ἡ ὑπόσχεση λοιπὸν αὐτὴ τοῦ Θεοῦ μιλάει καί γιὰ τὴν Θεία καί γιὰ τὴν ἀνθρώπινη φύση τοῦ Χριστοῦ. Ἀκόμη ἡ προφητεία αὐτὴ μιλάει γιὰ τὴν παρθενικὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν Παναγία. Γιατί λέει ὅτι ὁ Μεσσίας πού θά γεννηθεῖ θά εἶναι «σπέρμα γυναικός», ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος πού γεννιέται εἶναι σπέρμα τοῦ ἀνδρός. Ἡ περίεργη αὐτὴ φράση γιὰ τὸν Μεσσία, πού πρόκειται νὰ γεννηθεῖ, ὑποδηλώνει, ξαναλέμε, τὴν παρθενικὴ γέννησή Του.

Αὐτὴ τὴν περί λυτρώσεως τοῦ ἀνθρώπου ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ, τὸ Πρωτοευαγγέλιο, ὅπως λέγεται, οἱ πρωτόπλαστοι τὴν διηγούνταν στὰ παιδιά τους καί ἐκεῖνα στὰ δικά τους παιδιά, γι' αὐτὸ καί τὴν συναντᾶμε κατὰ παραλλαγές σέ ὅλους τοὺς λαούς. Ἄν δέν δινόταν ἡ ὑπόσχεση αὐτὴ, τὸ ἀνθρώπινο γένος θά βυθιζόταν σέ μιὰ ἀτέλειωτη ἀπελπισία.

4. Τὸ Πρωτοευαγγέλιο δείχνει τὴν μεγάλη ἀγάπη καί συμπάθεια τοῦ Θεοῦ στὸν πεπτωκότα ἄνθρωπο. Ἀλλὰ τὴν ἀγάπη αὐτὴ τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἁμαρτήσαντες πρωτόπλαστους τὴν δείχνει καί τὸ ὅτι τοὺς ἔντυσε μέ «δερμάτινους χιτῶνες». Οἱ «δερμάτινοι χιτῶνες», δοσμένοι ἀπὸ τὸν Θεὸ καί ὄχι καμωμένοι ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, θεωρήθηκαν ὅτι προτυπώνουν τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος θά ἐπιστρέψει κάποτε στὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ, τότε πρέπει νὰ βγάλει ἀπὸ πάνω του τὴν παλαιὰ φύση του (βλ. Ἐφεσ. 4,22) καί «νὰ ἐνδυθεῖ τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό» (Ρωμ. 13,14). Ἐρμήνευσαν ὅμως καί τοὺς δερμάτινους χιτῶνες μέ ἀντίθετη ἐρμηνεία. Ὅτι δηλαδή αὐτοὶ εἰκονίζουν γενικά τὴν φθορὰ τῆς ἀνθρώπινης φύσης.

Μέ πολλές εὐχές, † Ὁ Μητροπολίτης Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟ ΕΓΚΥΚΛΙΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

Δημητσάνα - Μεγαλόπολη, Κυριακή 20 Δεκεμβρίου 2009

6. Η ΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΕΩΣΦΟΡΟΥ, ΕΞΩΣΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ ΓΕΝΕΕΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ (Γεν. 3,22-24. 4,1-26)

1. Σπουδάζουμε, αδελφοί μου χριστιανοί, τό βιβλίο τοῦ Θεοῦ, πού λέγεται Ἁγία Γραφή. Ἁγία Γραφή εἶναι ἡ Παλαιά καί ἡ Καινή Διαθήκη. Εἴμαστε στό πρῶτο βιβλίο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τήν Γένεση. Στό προηγούμενο κήρυγμά μας μιλήσαμε γιά τήν πτώση τῶν πρωτοπλάστων καί τά ὀδυνηρά ἀποτελέσματα πού εἶχε ἡ πτώση αὐτή. Ἀλλά σήμερα, αδελφοί μου, θέλω νά σᾶς πῶ ὅτι πρίν ἀπό τήν δική μας πτώση ἔγινε ἡ πτώση τοῦ Διαβόλου. Ὁ Διάβολος πρῶτα ἦταν ἄγγελος. Οἱ ἄγγελοι, ὅπως ξέρουμε, εἶναι καί αὐτοί κτίσματα τοῦ Θεοῦ. Καί σάν κτίσματα ἦταν «τρεπτοί», δηλαδή, μπορούσαν καί νά ἁμαρτήσουν. Ἐτσι λοιπόν τό ἀνώτερο τάγμα τῶν ἀγγέλων, ὁ Ἐωσφόρος, ἁμάρτησε καί ἔπεσε καί ἔγιναν οἱ δαίμονες (βλ. Λουκ. 10,18).¹

Ποιά ἦταν ἡ ἁμαρτία τοῦ Ἐωσφόρου; Λέγουν ὅτι ἦταν ἡ ὑπερηφάνεια. Καί βέβαια, χριστιανοί μου, ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἁμαρτία καί ἡ πηγὴ ὅλων τῶν κακῶν. Ἀλλά θέλω νά πῶ ἐδῶ, πιο συγκεκριμένα, ὅτι ἡ ἁμαρτία τοῦ Ἐωσφόρου, πού τόν ἔκανε ἀπό ἄγγελος νά γίνει Διάβολος, ἦταν ὁ φθόνος. Φθόνησε, γιατί εἶδε – σάν ἄγγελος καθαρὸς πού ἦταν – εἶδε τόν ἄνθρωπο παραπάνω ἀπό αὐτόν. Γιατί θυμᾶστε πού λέγαμε, χριστιανοί μου, σέ προηγούμενο κήρυγμα, ὅτι τό «κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ» στόν ἄνθρωπο εἶναι δυνατώτερο ἀπό τό «κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ» στοὺς ἀγγέλους. Ἀλλά καί πιο συγκεκριμένα ἀκόμη θέλω νά σᾶς πῶ ὅτι ὁ Ἐωσφόρος ἔπεσε ἀπό φθόνο, γιατί εἶδε – ὡς πνεῦμα καθαρὸ πού ἦταν, σάν ἄγγελος – εἶδε, λέγω, κατά πολύ ὑψηλότερα ἀπ' αὐτόν, νά εἶναι μία Γυναίκα. Ποιά εἶναι Αὐτή; Εἶναι Ἐκείνη πού εἶναι «τιμιωτέρα τῶν Χερουβεὶμ καί ἐνδοξοτέρα ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεὶμ»! Εἶναι ἡ Παναγία! Ὁ Ἐωσφόρος λοιπόν ἔγινε Διάβολος, γιατί φθόνησε τήν Παναγία μας. Γι' αὐτό καί ἡμεῖς, πού θέλουμε νά ἀποφεύγουμε τίς ἐπιθέσεις τοῦ Διαβόλου, ὁ ὁποῖος μᾶς μισεῖ καί μᾶς φθονεῖ, γιατί θά τοῦ πάρουμε τήν πρώτη δόξα του, πρέπει νά καταφεύγουμε στήν ἀγκαλιά τῆς Παναγίας μας. Γιατί Αὐτή μισήθηκε καί φθονήθηκε ἀπό τόν τρισκατάρατο πρῶτα ἀπό ἡμᾶς.

2. Ἁμάρτησαν λοιπόν οἱ πρωτόπλαστοι, αδελφοί χριστιανοί, μέ τήν παρακίνηση τοῦ ὄφεως, πού ἔγινε ὄργανο τοῦ Διαβόλου. Καί ἀφοῦ ἁμάρτησαν, δέν ἔχουν θέση στόν παράδεισο, πού εἶναι ἡ κατοικία τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός δέν μπορεῖ νά συγκατοικεῖ μέ τό ἀκάθαρτο. Γι' αὐτό καί τώρα ἔχουμε τήν ἔξωση τῶν πρωτοπλάστων ἀπό τόν παράδεισο (Γεν. 3,22-24). Ἐβγαλε λοιπόν ὁ Θεός τοὺς πρωτόπλαστους ἀπό τόν παράδεισο καί ποῦ τοὺς ἔβαλε; Τοὺς ἔβαλε «ἀπέναντι τοῦ παραδείσου» (Γεν. 3,24). Γιατί «ἀπέναντι»; Γιά νά τόν βλέπουν

1. Πρέπει νά γνωρίζουμε ὅτι, μετά τήν πτώση τοῦ Ἐωσφόρου καί τοῦ τάγματός του, οἱ ἄγγελοι δέν εἶναι πλέον τρεπτοί στό κακό, ἀλλά, μέ τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ, ἔγιναν ἀκίνητοι πρὸς τό κακό καί ἐδραιώθηκαν στήν κατάσταση τῆς δόξης τους. Βλ. Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, Ἐκδόσεις ἀκριβῆς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστewος, Β' 3 (17).

καί νά σκέπτονται: Ποῦ ἦμασταν καί ποῦ εἴμαστε!... Τί εἴχαμε καί τί χάσαμε!... Καί ὅταν ὁ Ἀδάμ, χριστιανοί μου, βρέθηκε ἔξω ἀπό τόν παράδεισο, ἄρχισε ἕνα κλάμα. Θεέ μου, τί κλάμα ἦταν αὐτό!... Τό λέμε «ἀδαμιαῖο θρῆνο». Καί νά σᾶς πῶ ἐδῶ πού ἔφτασα, ὅλοι μας πρέπει νά ἔχουμε καί νά συνεχίζουμε αὐτόν τόν ἀδαμιαῖο θρῆνο. Γιατί ὁ σκοπός τῆς ζωῆς μας εἶναι νά σκεπτόμαστε τήν πρώτη μας ὠραία καί στενή σχέση μέ τόν Θεό, πού τήν χάσαμε, καί νά προσπαθοῦμε νά τήν ξαναποκτήσουμε μέ τήν μετάνοια. Καί ἡ μετάνοια δέν εἶναι γέλωτες καί καγχασμοί, ἀλλά εἶναι ἀδαμιαῖος θρῆνος.

3. Τώρα, ἀδελφοί μου, ἀρχίζει ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου ἔξω ἀπό τόν παράδεισο. Γιά νά νοήσουμε τά ὅσα γράφει ἀπό ἐδῶ καί πέρα ἡ Γένεση – τό βιβλίο πού μελετᾶμε – θά πρέπει νά λάβουμε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἔχουμε δύο γραμμές, δύο γενεές τῶν ἀνθρώπων: Τήν καλή γενεά καί τήν κακή γενεά (βλ. Γεν. 4,1-26). Ἡ καλή γενεά ἔχει ἀρχηγό τόν Ἄβελ καί ἡ κακή γενεά ἔχει ἀρχηγό τόν Κάιν. Ἡ κακή γενεά χαρακτηρίζεται ἀπό τήν ἐκδικητικότητα καί τίς φονικές πράξεις τοῦ ἴδιου τοῦ Κάιν καί τοῦ ἀπογόνου του τοῦ Λάμεχ (βλ. Γεν. 4,23-24). Ἡ καλή γενεά χαρακτηρίζεται γιά τήν ἀγιότητά της καί τήν ἀφοσίωσή της στόν Θεό (Γεν 5,18-24. 4,26). Ὁ Κάιν φόνευσε τόν Ἄβελ. Ἔτσι εἶναι! Ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος χάλασε τήν σχέση του μέ τόν Θεό, χαλάει τώρα καί τήν σχέση του μέ τόν συνάνθρωπό του. Καί ὁ ἀδελφός φονεύει τόν ἀδελφό. Ἀφοῦ λοιπόν φονεύτηκε ὁ Ἄβελ, ἔχουμε ἄλλο ἀρχηγό τῆς καλῆς γενεᾶς, τόν Σήθ, τόν τρίτο υἱό τοῦ Ἀδάμ καί τῆς Εὕας (Γεν 4,25).

4. Ὁ Θεός θέλει νά εἶναι χωρισμένες αὐτές οἱ δύο γραμμές, οἱ δύο αὐτές γενεές. Θυμηθεῖτε αὐτό πού εἶπε ὁ Θεός στούς πρωτόπλαστους, μετά τήν πτώση τους, ὅταν τούς ἔδωσε τό Πρωτοευαγγέλιο: «Θά στήσω ἔχθρα μεταξύ σου – εἶπε στόν ὄφι – καί τῆς γυναίκα καί μεταξύ τοῦ σπέρματός σου καί τοῦ σπέρματος αὐτῆς» (Γεν. 3,15). Δέν θέλει ὁ Θεός νά συμπλέκεται ἡ μία γενεά μέ τήν ἄλλη, γιατί πρέπει νά εἶναι καθαρή ἡ καλή γενεά, ἐπειδή ἀπό αὐτήν θά προέλθει ὁ Μεσσίας! Πραγματικά, ὅπως τό βλέπουμε στήν Παλαιά Διαθήκη, ὁ Θεός λαμβάνει πολλή μέριμνα καί φροντίδα, γιά νά εἶναι καθαρή ἡ γραμμή τῆς καλῆς γενεᾶς, ἐπειδή θά εἶναι ἡ γραμμή, ἡ γενεά τοῦ Μεσσία.

5. Ὅμως, χριστιανοί μου, μέ τήν αὐξηση τῶν ἀνθρώπων, ἄρχισε νά ἐξαπλώνεται καί τό κακό στόν κόσμον καί νά αὐξάνει ἡ ἁμαρτία τῶν ἀνθρώπων. Καί ἔγινε τώρα ἡ μεγάλη ζημιά, ἔγινε ἡ μεγάλη ἁμαρτία. Ποιά ἁμαρτία; Ἀπό σαρκικότητα συμπλέχτηκαν οἱ δύο γενεές, ἡ καλή καί ἡ κακή, καί σάν ἀποτέλεσμα αὐτοῦ ἦρθε ὁ κατακλυσμός στήν ἀνθρωπότητα. Τό τραγικό αὐτό συμβάν τό διαβάζουμε στό 6ο κεφάλαιο τῆς Γενέσεως. Σ' αὐτό διαβάζουμε ὅτι οἱ «υἱοί τοῦ Θεοῦ» εἶδαν τίς «θυγατέρες τῶν ἀνθρώπων» ὅτι ἦσαν ὠραίες καί τίς ἄρπαξαν γιά γυναῖκες τους (βλ. Γεν. 6,1-4). Κατά τήν ἐρμηνεία πού ἐπικρατεῖ «υἱοί τοῦ Θεοῦ» εἶναι οἱ ἄνθρωποι τῆς καλῆς γενεᾶς καί «θυγατέρες τῶν ἀνθρώπων» εἶναι οἱ γυναῖκες τῆς κακῆς γενεᾶς. Ἐγινε γάμος λοιπόν καί μίξη τῶν δύο γενεῶν, τῆς καλῆς καί τῆς κακῆς. Ὁ Θεός δέν τό ἤθελε αὐτό καί γι' αὐτό εἶπε: «Δέν θά μείνει τό πνεῦμα μου σ' αὐτούς τοῦς ἀνθρώπους, γιατί ἔγιναν σάρκες» (Γεν. 6, 3). Ἔτσι ἔχουμε τόν κατακλυσμό, γιά τόν ὁποῖο θά μιλήσουμε στό ἐπόμενο κήρυγμά μας.

Μέ πολλές εὐχές, † Ὁ Μητροπολίτης Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2009

Δημητσάνα - Μεγαλόπολη, 25 Δεκεμβρίου 2009

Ὁ Μητροπολίτης Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας Πρός τόν Κλήρο καί τόν Λαό τῆς Μητροπόλεως του

Σήμερα, ἀδελφοί χριστιανοί, εἶναι Χριστούγεννα! Τά Χριστούγεννα εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐορτή τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι ἡ πηγὴ καί ἡ ρίζα ὅλων τῶν ἀγαθῶν πού λάβαμε ἀπό τόν Θεό. Ἡ Γέννηση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι θαυμαστό καί ἐκπληκτικό γεγονός. Ὁ Θεός ἐγένε ἀνθρώπος, γιά νά ἀνυψώσει καί νά σώσει τόν ἀνθρώπο!

1. Τήν Γέννηση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Μεσσία, χριστιανοί μου, τήν περίμεναν ἀπό παλαιά ὅλες οἱ γενεές τῶν ἀνθρώπων. Λαχταροῦσαν τόν ἐρχομό Του. Γι' αὐτό καί στήν Παλαιά Διαθήκη ἔχουμε προφητεῖες γιά τήν ἔλευση τοῦ Μεσσία. Καί οἱ προφητεῖες αὐτές σκοπό ἔχουν νά προετοιμάσουν τήν ἀνθρωπότητα γιά νά ἀναγνωρίσει τόν πραγματικό Μεσσία. Γιατί ἐμφανίζονταν καί ψευδομεσσίες. Ἀλλά οἱ προφητεῖες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μᾶς δίνουν τήν σωστή εἰκόνα τοῦ πραγματικοῦ Μεσσία. Θά σᾶς μιλήσω γιά μιᾶ τέτοια προφητεία πού βρίσκεται στό βιβλίον τοῦ προφήτου Δανιήλ, πού γιορτάσαμε πρὶν ἀπό λίγες μέρες. Ἡ προφητεία αὐτή δίνεται σέ ἕνα ὄνειρο τοῦ βασιλιᾶ τῆς Βαβυλωνῶνος Ναβουχοδονόσορα, μέ τήν ἐρμηνεία πού ἔδωσε ὁ προφήτης Δανιήλ σ' αὐτό. Στό ὄνειρό του αὐτό ὁ βασιλιάς εἶδε ἕνα κολοσσιαῖο καί φοβερό ἀγάλμα πού παρίστανε ἕνα γιγαντιαῖο ἄνδρα. Τό κεφάλι τοῦ ἀγάλματος αὐτοῦ ἦταν χρυσό. Τά χέρια καί τό στήθος ἦταν ἀργυρά. Ἡ κοιλία καί οἱ μηροί τοῦ ἀγάλματος ἦταν ἀπό χαλκό καί οἱ κνήμες καί τά πόδια ἦταν κατασκευασμένα ἀπό σίδηρο καί χῶμα. Τό ἔβλεπε ὁ Ναβουχοδονόσορας τό ἀγάλμα αὐτό μέ θαυμασμό, μέχρις ὅτου εἶδε ἄλλο θαυμαστό θέαμα. Εἶδε ἀπό ἕνα ὄρος νά ἀποκόπτεται μόνος του, χωρίς ἀνθρώπινο χέρι, νά ἀποκόπτεται ἕνας λίθος πού χτύπησε τό πελώριο ἀγάλμα στά σιδερένια καί χωματένια πόδια του καί μονομιᾶς τό σώριασε κατά γῆς καί τό κονιορτοποίησε. Ὁ λίθος ὅμως πού χτύπησε τό ἀγάλμα στήν βάση του καί τό συνέτριψε μέγαλωνα - μέγαλωνα, ἐγένε μέγα βουνό καί γέμισε ὅλη τήν γῆ.

2. Ἡ προφητεία αὐτή τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀγαπητοί ἀδελφοί, εἶναι πολύ σπουδαία, γιατί μιλάει γιά τόν ἐρχομό τοῦ Μεσσία, γιά τόν χρόνο τοῦ ἐρχομοῦ Του καί γιά τήν καθολικότητα τῆς Ἐκκλησίας Του. Ὅπως ἐρμήνευσε ὁ προφήτης Δανιήλ στόν Ναβουχοδονόσορα τό ἐνύπνιό του, τό ἀγάλμα πού εἶδε δήλωνε τέσσερα βασίλεια, τό βαβυλωνιακό, τό περσικό, τό ἐλληνικό καί τό ρωμαϊκό βασίλειο, τά ὅποια, τό ἕνα

μετά τό ἄλλο, δήλωναν, τήν δύναμη πού θά εἶχαν μέχρις ὅτου ἔλθει ὁ Μεσσίας, πού θά ἐγκαταστήσει τήν δική Του Βασιλεία, ἡ ὁποία θά ἔμενε ἀκατάλυτη στους αἰῶνες.

3. Αὐτό πού μᾶς κάνει ἐντύπωση στήν παραπάνω προφητεία, ἀδελφοί χριστιανοί, εἶναι ὁ μικρός λίθος, πού κόπηκε ἀπό τό βουνό καί χτύπησε στά πόδια τό τεράστιο ἀγάλμα καί τό συνέτριψε. Καί ὁ ἴδιος ὁ λίθος ἔγινε πελώριο ὄρος καί κάλυψε ὅλη τήν γῆ. Ποιός εἶναι αὐτός ὁ λίθος; Εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Εἶναι Ἐκεῖνος γιά τόν Ὅποιον εἶχε προφητεύσει ὁ προφητᾶναξ Δαβίδ λέγοντας «λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας» (Ψαλ. 117,122-123). Καί καλεῖται «λίθος» ὁ Χριστός γιά «τό ἐδραῖον», τό στερεόν, ὅπως ἐρμηνεύει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος. Ἐκεῖνο δέ πού μᾶς εἶπε ἡ προφητεία ὅτι ὁ λίθος κόπηκε μόνος του ἀπό τό βουνό, μόνος του, χωρίς ἀνθρώπινο χέρι, δηλώνει τήν παρθενική γέννηση τοῦ Χριστοῦ. Καί ἐκεῖνο τό ἄλλο πάλι, πού μᾶς εἶπε ἡ παραπάνω προφητεία, ὅτι ὁ μικρός λίθος στή συνέχεια ἐξαπλώθηκε καί γέμισε ὅλο τόν κόσμο, αὐτό δηλώνει τήν ἐξάπλωση τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ σέ ὅλη τήν γῆ, ὅπως εἶπε ὁ Χριστός στους μαθητές Του: «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη» (Ματθ. 28,19).

4. Χριστούγεννα σήμερα, ἀδελφοί χριστιανοί! Ἐμεῖς πού εἴμαστε σήμερα ἐδῶ ἀλλά καί μ' αὐτό πού κάναμε ἐδῶ, τήν Θεία Λειτουργία, ζοῦμε τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία Του. Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀγαπητοί μου, ὅπως μᾶς εἶπε ἡ προφητεία τοῦ Δανιήλ πού παρουσιάσαμε, εἶναι ἐξαπλωμένη σέ ὅλο τόν κόσμο, γι' αὐτό καί λέγεται καθολική. Γι' αὐτό πάλι, ὅταν ἀπαγγέλλουμε τό Πιστεύω μας, λέμε: «Εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν».

Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι μόνο καθολική, ἀλλά εἶναι καί αἰώνια. Θυμηθεῖτε αὐτό μέ τό ὅποιο ἀρχίζει ἡ Θεία Λειτουργία: «Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία ...» καί τελειώνει μέ τό «εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων». Τά ἄλλα βασίλεια τοῦ κόσμου φαίνεται ὅτι ἔχουν ἐξωτερική λαμπρότητα καί δύναμη, ὅπως ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀγάλματος ἦταν χρυσή καί τά χέρια ἀργυρά καί τά πόδια σιδερένια. Ἀλλά τά βασίλεια αὐτά εἶναι κοσμικά καί ἀνθρώπινα, γι' αὐτό καί εἶναι παροδικά. Ἔρχονται καί παρέρχονται. Ἀλλά πάνω ἀπό τά χαλάσματα καί τά ἐρείπια τοῦ κόσμου αἰώνια, λαμπρή καί ἰσχυρή καί ἀκατανίκητη θά εἶναι ἡ Ἐκκλησία, γιατί εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, πού στηρίζεται στόν «Λίθον» τῆς προφητείας τοῦ Δανιήλ, τόν Ἀκρογωνιαῖον Λίθον, τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἄς στηριχθοῦμε, ἀδελφοί μου χριστιανοί, σ' αὐτόν τόν Λίθο, γιά νά βαδίζουμε σταθερά τήν πορεία τῆς ζωῆς μας καί νά εἶναι στερεά καί ἰσχυρά τά ἔργα μας.

Χρόνια πολλά!

Μέ πολλές εὐχές

† Ὁ Μητροπολίτης Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟ ΕΓΚΥΚΛΙΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

Δημιτσάνα - Μεγαλόπολι, 27 Δεκεμβρίου 2009

7. Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ (Γεν. 7-9)

1. Μελετάμε, αδελφοί χριστιανοί, τό πρώτο βιβλίο τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τήν Γένεση. Μιλήσαμε μέχρι τώρα γιά τήν δημιουργία τοῦ κόσμου καί τοῦ ἀνθρώπου. Μιλήσαμε γιά τήν τοποθέτηση τοῦ ἀνθρώπου στόν Παράδεισο, γιά τήν ἁμαρτία τους σ' αὐτόν, πού τήν λέμε «πτώση», καί τήν ἔξωσή του ἔπειτα ἀπό τόν Παράδεισο. Στόν Παράδεισο ὁ ἀνθρωπος εἶχε μιά ὁμορφη κοινωνία μέ τόν Θεό. Τήν χάλασε ὅμως μέ τήν πτώση του τήν κοινωνία αὐτή καί σάν ἀποτέλεσμα αὐτοῦ ἦταν τό ὅτι χάλασε καί τήν κοινωνία του μέ τούς ἀνθρώπους. Ὁ Κάιν φόνευσε τόν ἀδελφό του τόν Ἄβελ, λέγαμε στό προηγούμενο κήρυγμά μας. Αὐτό σημαίνει ὅτι γιά νά ἔχουμε οἱ ἀνθρωποι καλή σχέση μεταξύ μας πρέπει πρώτα νά ἔχουμε καλή σχέση μέ τόν Θεό.

Οἱ ἀνθρωποι, ἀγαπητοί μου, αὐξάνονταν καί εἶπαμε ὅτι ἔχουμε δύο γενεές τῶν ἀνθρώπων: Ἡ καλή γενεά, ἀφοῦ τώρα σκοτώθηκε ὁ Ἄβελ, ἔχει ἀρχηγό τόν Σήθ. Εἶναι οἱ Σηθίτες. Καί ἡ κακή γενεά ἔχει ἀρχηγό τόν Κάιν. Εἶναι οἱ Καϊνῖτες. Θά δοῦμε σέ ὅλη τήν Παλαιά Διαθήκη τήν μέριμνα τοῦ Θεοῦ νά διατηρηθεῖ ἀγνή καί καθαρή ἡ καλή γενεά, γιατί ἀπό αὐτήν τήν γραμμή θά προέλθει ὁ Μεσσίας. Γι' αὐτό καί ὁ Θεός ἤθελε νά εἶναι χωριστή ἡ μία γενεά ἀπό τήν ἄλλη, ὅπως τό εἶπε στό Πρωτοευαγγέλιο, πού λέγαμε: «Θά στήσω ἔχθρα μεταξύ σου – εἶπε στόν ὄφι – καί τῆς γυναίκας καί μεταξύ τοῦ σπέρματός σου καί τοῦ σπέρματος αὐτῆς» (Γεν. 3,15). Εἶναι αὐτό πού μᾶς λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Μή συσχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τουτοῦ» (Ρωμ. 12,2). Εἶπαμε ὅμως στό προηγούμενο κήρυγμα ὅτι ἀναμείχθηκαν οἱ δύο γενεές, ἡ καλή καί ἡ κακή γενεά, καί ἔκαναν γάμο μεταξύ τους. Αὐτό ἔφερε τόν μεγάλο κατακλυσμό, γιά τόν ὁποῖο θά σᾶς μιλήσω σήμερα.

2. Ὁ Θεός, ἀγαπητοί μου, ἀποφάσισε νά καταστρέψει τόν κόσμο πού μολύνθηκε ἀπό τήν ἁμαρτία, ἀλλά ἀποφάσισε νά διασώσει καί ἓνα ὑπόλοιπο ἀνθρώπων καί ζώων ὡς μία ἀρχή γιά ἓνα νέο κόσμο (Γεν. 6,5-22). Ἐξέλεξε λοιπόν ὁ Θεός ἀπό τήν καλή γενεά, τήν γενεά τοῦ Σήθ, ἐξέλεξε ἓνα δίκαιο ἄνδρα, τόν Νῶε. Τοῦ ἔδωσε τήν ἐντολή νά κάνει μιά μεγάλη κιβωτό, γιά νά σώσει σ' αὐτήν ἀπό τήν ἐρχόμενη καταστροφή τόν ἑαυτό του, τήν οἰκογένειά του καί ἓνα μεγάλο πλῆθος ζώων (Γεν. 6,9-22). Ἄρχισε ὁ κατακλυσμός καί διάρκεσε ἑκατόν πενήντα μέρες. Καταστράφηκαν ὅλοι ἐκτός ἀπό τόν Νῶε καί ἀπό ὅσους εἶχε στήν κιβωτό.

Ὁ κατακλυσμός εἶναι ἓνα ἱστορικό γεγονός, βεβαιωμένο ἀπό τήν ἐπιστήμη. Οἱ ἀρχαιολογικές ἐρευνες ἔχουν ἀνακαλύψει ὅτι πραγματικά ἓνας μεγάλος κατακλυσμός συνέβη στήν Μεσοποταμία γύρω στό 4.000 π.Χ. Καί οἱ ἱστορίες τῶν διαφόρων λαῶν (τῶν Βαβυλωνίων, τῶν Ἀσσυρίων, τῶν Περσῶν, τῶν Ἰνδῶν, τῶν Ἑλλήνων, τῶν Κινέζων, τῶν Φρυγῶν κ.ἄ.) μιλάνε κατά παραλλαγές σάν παράδοση γιά ἓνα μεγάλο κα-

τακλυσμό, πού κατέστρεψε ὅλη τήν ἀνθρωπότητα, ἐκτός ἀπό μία οἰκογένεια. Δέν ἔχουν ὅμως οἱ ἱστορίες αὐτές τῶν διαφόρων λαῶν γιά τόν κατακλυσμό τήν θεολογία πού ἔχει ἡ ἱστορία τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Στήν Ἁγία Γραφή λέγεται καθαρά ὅτι ἡ αἰτία τοῦ κατακλυσμοῦ ἦταν οἱ ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων.

Δέν ξέρω ὅμως νά σᾶς πῶ, χριστιανοί μου, ἄν ὁ κατακλυσμός ἦταν παγκόσμιος ἢ ἦταν τοπικός. Δέν νομίζω ὅτι ἦταν παγκόσμιος, γιατί δέν κατοικεῖτο ὅλη ἡ γῆ. Ἐκεῖνο ὅμως πού εἶναι βέβαιο εἶναι ὅτι καταστράφηκαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καί ὅλα τά ζῶα, ἐκτός βέβαια αὐτῶν πού βρισκόνταν στήν κιβωτό (Γεν. 7,21-23).

3. Στόν κατακλυσμό τῆς ἐποχῆς τοῦ Νῶε, ἀδελφοί, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας εἶδε τό μυστήριο τοῦ ἱεροῦ Βαπτίσματος (βλ. Α' Πέτρ. 3,18.20-21). (α) Πραγματικά, ὁ κατακλυσμός τοῦ Νῶε μπορεῖ νά θεωρηθεῖ σάν ἓνα «μεγάλο βάπτισμα». Τά νερά τοῦ κατακλυσμοῦ καθάρισαν τήν γῆ ἀπό τούς μολυσμούς τῶν ἁμαρτωλῶν καί ἔσωσαν αὐτούς πού ἦταν στήν κιβωτό, γιατί τούς ὕψωναν πάνω ἀπό τήν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, ὅπου θά καταστρέφονταν. Αὐτό, πραγματικά, εἶναι τύπος τοῦ ἱεροῦ βαπτίσματος. Γιατί στά νερά τοῦ βαπτίσματος καταστρέφεται – ἐξαλείφεται τό προπατορικό ἁμάρτημα αὐτοῦ πού βαπτίζεται, ἀλλά σώζεται αὐτός ὁ ἴδιος, γιατί ἐνσωματώνεται στό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή στήν Ἐκκλησία.

(β) Στό μυστήριο τοῦ βαπτίσματος ὁ ἄνθρωπος βυθίζεται στό νερό. Πολλές φορές στήν Ἁγία Γραφή τά νερά χρησιμοποιοῦνται σάν σύμβολο τοῦ χάους καί τοῦ θανάτου. Ἐξ ἁπορίας τοῦ βύθισμα τοῦ Πέτρου στά νερά τῆς θάλασσας, πού ἔνοιωσε ὅτι πνίγεται. Ἀλλά σ' αὐτά τά ὕδατα τοῦ θανάτου κατέβηκε ὁ Χριστός μέ τόν δικό Του θάνατο καί τά γέμισε μέ τήν παρουσία Του. Τά νερά τοῦ βαπτίσματος λοιπόν παριστάνουν ὄχι μόνο τόν θάνατο, ἀλλά καί ἓνα κόσμος πού μεταμορφώθηκε μέ τήν σάρκωση τοῦ Χριστοῦ. Βυθιζόμενος στά νερά τῆς Κολυμβήθρας ὁ βαπτιζόμενος συμμετέχει στόν θάνατο τοῦ Χριστοῦ. Καί ἀναδύμενος ἀπό τήν ἁγία Κολυμβήθρα εἶναι σύμβολο ὅτι συμμετέχει στήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Μέ τό βάπτισμα λοιπόν τυπώνουμε πάνω μας αὐτά τά δύο μεγάλα δόγματα τῆς πίστεως μας, τόν θάνατο καί τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

(γ) Ὁ κατακλυσμός στίς ἡμέρες τοῦ Νῶε εἶναι ἓνα σύμβολο τῆς Δεύτερης Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ. Τότε, ἐπί Νῶε, ἡ γῆ καταστράφηκε μέ τό νερό. Ἀλλά, ὅπως μᾶς λέει ὁ ἀπόστολος Πέτρος, «ὁ σημερινός κόσμος, πού διατηρεῖται μέ τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, θά καταστραφεῖ μέ τήν φωτιά τήν ἡμέρα ἐκείνη, κατά τήν ὁποία θά κριθοῦν καί θά καταδικαστοῦν οἱ ἀσεβεῖς» (Β' Πέτρ. 3,7).

(δ) Στόν κατακλυσμό τῆς ἐποχῆς τοῦ Νῶε σώθηκαν μόνον ὅσοι ἦταν μέσα στήν κιβωτό. Οἱ ἄλλοι πνίγηκαν. Ἡ κιβωτός, ἀδελφοί μου, συμβολίζει τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἐξ ἁπορίας τοῦ καταλάβουμε: Ἡ σωτηρία μας εἶναι μόνο μέσα στήν Ἐκκλησία. Ἐξ ἀπό αὐτήν εἶναι τό χάος καί ὁ χαμός.

Μέ πολλές εὐχές

† Ὁ Μητροπολίτης Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας

Μαθήματα ἀποσπελλόμενα στους Ἱερεῖς καί τίς Ἱερές Μονές τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως γιά τήν θεολογική τους κατάρτιση καί γιά χρήση Ἐνοριακῶν Συναξέων.

Παρακαλῶ τίς σεβάσμιες Ἱερές Μονές τό ἀποσπελλόμενο αὐτό Κατηχητικό Μάθημα νά ἀποτελεῖ κάποια ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος ἀνάγνωσμα στήν Τράπεζα.

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ – ΜΑΘΗΜΑΤΑ
ΓΕΝΙΚΟ ΘΕΜΑ: Η ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΙΣΤΗ ΜΑΣ
(Σέ συνέχειες)

Δημητσάνα – Μεγαλόπολη 14 Δεκεμβρίου 2009

ΕΚΤΟ ΜΕΡΟΣ:
ΑΝΑΛΗΨΗ ΚΑΙ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ
Η ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24

Η ΤΕΛΕΣΗ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ

Ἀπό τόν πρῶτο καιρό μετά τήν Πεντηκοστή οἱ μαθητές «ἦταν ἀφοσιωμένοι στήν διδασκαλία τῶν ἀποστόλων καί στήν μεταξύ τους κοινωνία, στήν τέλεση τῆς Θείας Εὐχαριστίας καί στίς προσευχές» (Πράξ. 2,42). Ἀπό τότε μέχρι σήμερα ἡ Ἐκκλησία ἀκολουθεῖ ἀδιάκοπα τήν διδασκαλία τῶν Ἀποστόλων καί τελεῖ τήν Θεία Εὐχαριστία κατά τήν σύναξη τῶν πιστῶν κάθε Κυριακή. Αὕτη εἶναι ἡ λεγόμενη Θεία Λειτουργία.

Ἄν καί ἔχουμε πολλούς τύπους τέλεσης τῆς Θείας Λειτουργίας, κατά διαφορετικές τοπικές παραδόσεις, ὅλοι αὐτοί οἱ τύποι ἀκολουθοῦν κατά βάσιν τό ἴδιο πρότυπο, τό ὁποῖο ἀνάγεται στήν ἀποστολική παράδοση, δηλαδή στόν τρόπο τέλεσης τῆς Θείας Λειτουργίας ἀπό τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ κοινή πηγὴ ὅλων τῶν τοπικῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων. Θά προσπαθήσουμε νά περιγράψουμε αὕτη τήν ἀποστολική παράδοση πού ἀποτελεῖ τόν πυρήνα ὅλων τῶν Λειτουργικῶν πού χρησιμοποιοῦν οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί ἀπό τά πρῶτα χριστιανικά χρόνια μέχρι σήμερα. Θά δώσουμε ἰδιαίτερη προσοχή στίς Λειτουργίες τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου,¹ τοῦ μεγάλου Βασιλείου, τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου² καί τοῦ ἁγ. Μάρκου.³

1. Ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου τελεῖται τίς περισσότερες ἡμέρες τοῦ χρόνου, πλὴν τῶν Κυριακῶν τῶν Νηστειῶν, τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων καί τῶν Θεοφανείων, τοῦ ἁγίου Βασιλείου, τῆς Μεγάλης Πέμπτης καί τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, ἡμέρες κατά τίς ὁποῖες τελεῖται ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

2. Αὕτη ἡ Λειτουργία τελεῖται κατά τήν ἡμέρα τῆς μνήμης τοῦ ἁγίου Ἰακώβου, στίς 23 Ὀκτωβρίου.

3. Αὕτη εἶναι ἡ Λειτουργία τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας, πού μπορεῖ νά τελεστεῖ ἀπό ἄλλες Ἐκκλησίες κατά τήν ἡμέρα τοῦ ἁγίου Μάρκου, στίς 25 Ἀπριλίου.

Α. Ἡ διδασκαλία τῶν Ἀποστόλων: Ἡ Λειτουργία τοῦ Λόγου

Ὁ ἅγιος Ἰουστῖνος (ὁ ὁποῖος μαρτύρησε στήν Ρώμη τό 165 μ.Χ.) μᾶς λέγει ὅτι πρίν ἀπό τήν τέλεση τῆς Θείας Εὐχαριστίας προηγοῦντο ἀναγνώσματα ἀπό τήν Βίβλο, ἀκολουθούμενα ἀπό σχόλια καί ἐξηγήσεις τά ὁποῖα ἔδιδε ὁ ἐπί κεφαλῆς τῆς συνάξεως, ὁ προσετώς ἢ ἐπίσκοπος. Αὐτό εἶναι τό μέρος πού τώρα ὀνομάζουμε «Λειτουργία τοῦ Λόγου» ἢ «Λειτουργία τῶν Κατηγουμένων» (ἐπειδή ἐπιτρεπόταν σ' αὐτό νά συμμετέχουν οἱ κατηγούμενοι).

Τά ἀναγνώσματα περιελάμβαναν:

1. *Ἀναγνώσματα ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη.* Στήν Λειτουργία τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου αὐτά περιλαμβάνονται στούς Ψαλμούς 102(103) καί 145(146) οἱ ὁποῖοι ψάλλονται. Ἡ Λειτουργία τοῦ μεγάλου Βασιλείου, ὅταν τελεῖται μέ τόν Ἑσπερινό, περιλαμβάνει διάφορα ἀναγνώσματα σχετικά μέ τήν ἑορτή.

2. *Τήν ἀνάγνωση τῆς Ἐπιστολῆς,* δηλαδή μιᾶς ἐπιστολῆς ἑνός Ἀποστόλου σέ μία Ἐκκλησία (π.χ., ἀνάγνωση τῶν ἐπιστολῶν τοῦ ἀπ. Παύλου πρὸς τούς Ρωμαίους, τούς Κορινθίους, τούς Θεσσαλονικεῖς).

3. *Τήν ἀνάγνωση τοῦ Εὐαγγελίου,* δηλαδή μιᾶς περικοπῆς ἀπό ἕνα Εὐαγγέλιο· ἀπό τό κατά Ματθαῖον, τό κατά Μᾶρκον, τό κατά Λουκᾶν ἢ τό κατά Ἰωάννην.

Μετά τά ἀναγνώσματα αὐτά ἀκολουθοῦσε ἡ ἐρμηνεία τους ἀπό τόν ἐπί κεφαλῆς τῆς συνάξεως (τόν ἐπίσκοπο ἢ, κατά τήν ἀπουσία του, τόν ἱερέα).

Ἡ πομπή τήν ὁποία ὀνομάζουμε «Μικρά Εἴσοδο» γίνεται κατά τό πρῶτο τμημα τῆς Λειτουργίας. Ὁ διάκονος φέρνει ἐπίσημα ἔξω τό βιβλίον τοῦ Εὐαγγελίου, πού εἶναι ἡ «εἰκόνα» τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Ὁ διάκονος ἐν πομπῇ εἰσέρχεται στό μέσον τῆς συνάξεως καί τότε, ἀκολουθούμενος ἀπό τούς ἄλλους ἱερεῖς, ἐπιστρέφει διά τῆς Ωραίας Πύλης (πού εἶναι ἡ Πύλη τοῦ Οὐρανοῦ) στό Ἱερό, τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Αὐτή ἡ πράξη μᾶς ὑπενθυμίζει τό ἔργο τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, πού ἔγινε ἄνθρωπος καί ἦλθε στόν κόσμον γιά νά φωτίσει τούς ἀνθρώπους (Ἰωάν. 1,9). Ἦλθε ἀνάμεσά μας γιά νά Τόν γνωρίσουμε καί δι' Αὐτοῦ νά γνωρίσουμε τόν Πατέρα: «Ἐάν μέ γνωρίζατε θά γνωρίζατε καί τόν Πατέρα μου» (Ἰωάν. 14,7). Ἔτσι θά ὀδηγήσει τούς πιστούς στήν Βασιλεία Του.

Ἡ Μικρά Εἴσοδος λοιπόν συμβολίζει τόν ἔρχομό τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ στόν κόσμον. Ἐπειτα ὁ διάκονος διαβάζει τό Εὐαγγέλιο, τό ὁποῖο μόλις ἔχει φέρει. Ὅπως ὁ Χριστός κατά τήν παραμονή του στόν κόσμον κήρυξε τόν λόγο Του, ἔτσι καί οἱ πιστοί μετά τήν Μικρά Εἴσοδο ἀκοῦν τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ μέσα ἀπό τήν ἀναγιγνωσκόμενη εὐαγγελική περικοπή. Γιά νά κατανοήσουμε ὅμως τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ πρέπει νά ἔχουμε τόν φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Γι' αὐτό πρίν τήν ἀνάγνωση τοῦ Εὐαγγελίου προηγεῖται μία προσευχή μέ τήν ὁποία ζητοῦμε ἀπό τόν Θεό νά φωτίσει τίς καρδιές μας. Ἔτσι ὁ λαός φωτίζεται καί παίρνει τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ, γιά νά ζήσει κατά τό θέλημά Του.

Α΄ Κλίση

(συνέχεια, Ἀρσενικά)

Ἡ Α΄ κλίση ἔχει ὀνόματα σέ -ας, γενική -ου, π.χ. ὁ ταμίας, τοῦ ταμίου,
καί σέ -ης, γενική -οῦ, π.χ. ὁ ποιητής, τοῦ ποιητοῦ

Οἱ καταλήξεις τῶν ἀρσενικῶν σέ -ας εἶναι:

Ἐνικός ἀριθμός

Ὄνομ.	-ας	π.χ. καθήμενος δέ τις <u>νεανί-ας</u> ὀνόματι...
Γεν.	-ου	π.χ. μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου <u>Ἀνδρέ-ου</u>
Δοτ.	-α	π.χ. εὐθύς ἠκολούθησε σύν τῷ <u>Ἀνδρέ-α</u>
Αἰτ.	-αν	π.χ. <u>Τόν νεανί-αν</u> τοῦτον ἀπάγαγε πρὸς τόν χιλιάρχον.
Κλητ.	-α	π.χ. <u>Τόν Δεσπότην</u> τῶν ὄλων, <u>Ἀνδρέ-α</u> , ἰκέτευε.

Καταλήξεις ἀρσενικῶν σέ -ης

Ὄνομ.	-ης	π.χ. Οὐκ ἔστι <u>μαθητ-ής</u> ὑπέρ τόν διδάσκαλον
Γεν.	-ου	π.χ. Ὁ Ἰησοῦς ἤρξατο λέγειν περί <u>Ἰωάνν-ου</u>
Δοτ.	-η	π.χ. Ἀρκετόν τῷ <u>μαθητ-ῆ</u> . ἵνα γένηται ὡς ὁ διδάσκαλος...
Αἰτ.	-ην	π.χ. Ὁ Ἰησοῦς ἰδὼν τήν μητέρα αὐτοῦ καί τόν <u>μαθητ-ήν</u> ...
Κλητ.	-α/-η	π.χ. <u>Βαπτιστ-ά</u> τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ὑπέρ ἡμῶν ἢ <u>Πάτερ Ἰωάνν-η</u> , ὅσιε...

Πληθυντικός (Ὁ Πληθυντικός σέ ὅλα τὰ πρωτόκλιτα εἶναι ἴδιος)

Ὄν.	-αι	π.χ. Ἦλθον οἱ <u>μαθητ-αί</u> αὐτοῦ καί ἐθαύμασαν
Γεν.	-ων	π.χ. Ἀπέστειλε δύο τῶν <u>μαθητ-ῶν</u> αὐτοῦ
Δοτ.	-αῖς	π.χ. Μετά τοῦτο λέγει <u>τοῖς μαθητ-αῖς</u>
Αἰτ.	-ας	π.χ. Προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς <u>μαθητ-άς</u>
Κλητ.	-αι	π.χ. <u>Ὡ μαθητ-αί</u> , ὁποῖον διδάσκαλον ἔχετε!

Παραθέτουμε παραδείγματα κλίσεως ἀρσενικῶν πρωτοκλίτων

Ἐνικός ἀριθμός		Πληθυντικός ἀριθμός		Κύριο ὄνομα
Ὄνομ.	ὁ νεανίας ὁ κριτής	οἱ νεανίαί οἱ κριταί		ὁ Ἀνδρέας
Γεν.	τοῦ νεανίου τοῦ κριτοῦ	τῶν νεανιῶν τῶν κριτῶν		τοῦ Ἀνδρέου
Δοτ.	τῷ νεανίᾳ τῷ κριτῇ	τοῖς νεανίαις τοῖς κριταῖς		τῷ Ἀνδρέᾳ
Αἰτ.	τόν νεανίαν τόν κριτήν	τούς νεανίας τούς κριτάς		τόν Ἀνδρέαν
Κλητ.	ὦ νεανία ὦ κριτά	ὦ νεανίαί ὦ κριταί		ὦ Ἀνδρέα

(Δέν ἔχει πληθυντικό)

Παρατηρήσεις. Ἀπό τὰ ἀρσενικά σέ -ης σχηματίζουν τήν κλητική σέ ᾱ (α βραχύ): 1. τὰ ἐθνικά: ὦ Πέρσα, ὦ Σκύθα, 2. τὰ εἰς -της: ὦ πολίτα, ὦ δικαστά, ὦ τεχνίτα, 3. τὰ εἰς -άρχης, -μέτρης, -πώλης, -τρίβης, -ώνης κ.ἄ. (δηλ. τὰ σύνθετα μέ β΄ συνθετικό ρῆμα): ὦ γεωμέτρα, ὦ σχολάρχα, ὦ παντοπῶλα, ὦ τελῶνα κ.ἄ.

Α' Κλίση

(συνέχεια)

Θηλυκά οὐσιαστικά Α' κλίσεως

Ἡ Α' κλίση περιλαμβάνει οὐσιαστικά πού λήγουν σέ:

- α γεν. -ας π.χ. ὥρα, χώρα, οἰκία, γενεά, ἀλήθεια, βοήθεια, ἀμέλεια, μάχαιρα
- α γεν. -ης π.χ. γλῶσσα, μοῦσα, δόξα, μᾶζα, ρίζα, θάλασσα, τράπεζα, θύελλα κ.ἄ.
- η γεν. -ης π.χ. νίκη, πύλη, νύμφη, δίκη, πηγή, εὐχή, ψυχή, φωνή κ.ἄ.

Παραδείγματα:

Αὕτη ἡ ἡμέρ-α ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος – Ἐθεραπεύθη ὁ παῖς ἀπό τῆς ὥρ-ας ἐκείνης –
Τῇ τρίτῃ ἡμέρ-α ἐγερθήσεται – Τὴν ἡμέρ-αν πᾶσαν τελείαν... – ὦ γενε-ά ἄπιστος –
Ἡ γλῶσσ-ά μου κάλαμος γραμματέως ὀξυγράφου – Ρῦσαι τὴν ψυχὴν μου... καί ἀπό
γλῶσσ-ης δολίας – Δόξ-η καί τιμῆ ἐστεφάνωσας αὐτούς – Παῦσον τὴν γλῶσσ-άν σου ἀπό
κακοῦ...

Σύμφωνα μέ τά ἀνωτέρω παραδείγματα οἱ καταλήξεις στόν ἐνικό τῶν πρωτοκλίτων θη-
λυκῶν σέ -α -ας καί σέ -α -ης εἶναι:

Ὄνομ.	-α	π.χ.	ἡ ἡμέρ-α	ἡ γλῶσσ-α	-αι	Στόν πληθυντικό
Γεν.	-ας ἢ -ης	π.χ.	τῆς ὥρ-ας	τῆς γλώσσης	-ῶν	ὅλων τῶν πρωτο-
Δοτ.	-α ἢ -η	π.χ.	τῇ ἡμέρ-α	τῇ δόξ-η	-αις	κλίτων οἱ κατα-
Αἰτ.	-αν	π.χ.	τὴν ἡμέρ-αν	τὴν γλῶσσ-αν	-ας	λήξεις εἶναι ἴδιες.
Κλητ.	-α	π.χ.	ὦ γενε-ά	ὦ γλῶσσ-α	-αι	←

Παραδείγματα κλίσεως θηλυκῶν πρωτοκλίτων σέ -α -ας καί σέ -α -ης

Ἐνικός Ἀριθμός

Ὄν.	ἡ	ὥρ-α	ἡ	οἰκί-α	ἡ	ἀλήθει-α	ἡ	γλῶσσ-α	ἡ	τράπεζ-α
Γεν.	τῆς	ὥρ-ας	τῆς	οἰκί-ας	τῆς	ἀληθεί-ας	τῆς	γλώσσ-ης	τῆς	τραπέζ-ης
Δοτ.	τῇ	ὥρ-α	τῇ	οἰκί-α	τῇ	ἀληθεί-α	τῇ	γλώσσ-η	τῇ	τραπέζ-η
Αἰτ.	τὴν	ὥρ-αν	τὴν	οἰκί-αν	τὴν	ἀληθεί-αν	τὴν	γλῶσσ-αν	τὴν	τράπεζ-αν
Κλητ.	ὦ	ὥρ-α	ὦ	οἰκί-α	ὦ	ἀλήθει-α	ὦ	γλῶσσ-α	ὦ	τράπεζ-α

Πληθυντικός Ἀριθμός

Ὄν.	αἱ	ὥρ-αι	αἱ	οἰκί-αι	αἱ	ἀλήθει-αι	αἱ	γλῶσσ-αι	αἱ	τράπεζ-αι
Γεν.	τῶν	ὥρ-ῶν	τῶν	οἰκί-ῶν	τῶν	ἀληθει-ῶν	τῶν	γλῶσσ-ῶν	τῶν	τραπέζ-ῶν
Δοτ.	ταῖς	ὥρ-αις	ταῖς	οἰκί-αις	ταῖς	ἀληθεί-αις	ταῖς	γλώσσ-αις	ταῖς	τραπέζ-αις
Αἰτ.	τάς	ὥρ-ας	τάς	οἰκί-ας	τάς	ἀληθεί-ας	τάς	γλώσσ-ας	τάς	τραπέζ-ας
Κλητ.	ὦ	ὥρ-αι	ὦ	οἰκί-αι	ὦ	ἀλήθει-αι	ὦ	γλῶσσ-αι	ὦ	τράπεζ-αι

Στό ἐπόμενο μάθημα θά συνεχίσουμε μέ τά θηλυκά πού λήγουν σέ -η γεν. -ης καί μέ τίς παρατηρήσεις ἐπί τῶν πρω-
τοκλίτων οὐσιαστικῶν.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ – ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

διά τὰ γραφέντα ὑπό τοῦ δημοσιογράφου Ὁδ. Τσολογιάννη
(Περιοδ. “Ἱερά Παρακαταθήκη”)
κατά τοῦ Μητροπολίτου Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως κ. Ἱερεμίου

Δημητσάνα - Μεγαλόπολις, 5 Δεκεμβρίου 2009

Κύριε Τσολογιάννη,

1. Ἐμεῖς, ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱεραῆς Μητροπόλεως Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως καί οἱ Ἀρχιερατικοί Ἐπίτροποι Δημητσάνης καί Μεγαλοπόλεως, ἀντιπροσωπεύοντες καί τούς Ἱερεῖς τῶν ἐπαρχιῶν μας μέ τὰ Ποίμνιά μας, ἐκφράζουμε τήν ἀγανάκτησή μας γιά τό τελευταῖο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ σας, τό στρεφόμενο κατά τοῦ Σεπτοῦ καί ἀγαπητοῦ μας Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου κ. Ἱερεμίου. Ἀποδοκιμάζουμε τά ὅσα γράφετε ἐναντίον του καί μέ τόν τρόπο μάλιστα πού τά γράφετε, διότι ἐμεῖς γνωρίζουμε τόν Ἐπίσκοπό μας κ. Ἱερεμία ὡς εὐλαβέστατο λειτουργό τοῦ Παναγίου Θυσιαστηρίου, ὡς τηρητή καί κήρυκα τῶν ὀρθοδόξων παραδόσεων, ὡς ἱεραπόστολο, περιερχόμενον μέ ζῆλο καί θυσία τά ἐγκαταλειμμένα χωριά τῶν ἐπαρχιῶν μας, καί ὡς θερμό ζηλωτή στό νά μαθητεύσει καί ἡμᾶς τούς Ἱερεῖς καί τόν λαό τῆς Μητροπόλεως στήν ἐρμηνεία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τά Δόγματα τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως. Γι’ αὐτό καί στό πλούσιο μηνιαῖο περιοδικό τῆς Μητροπόλεως μας «Ἀπλή Κατήχηση», ἀλλά καί στό ἄλλο πλούσιο ἐπίσης ἐβδομαδιαῖο περιοδικό αὐτῆς στό Διαδίκτυο (www.imgortmeg.gr), ἀναπτύσσει πάντοτε ὁ ἴδιος ἀγιολογικά, λειτουργικά, ἀγιογραφικά καί δογματικά θέματα. Ἀκόμη καί στά νέα μας παιδιά ἀναλύει τό δογματικό ἔργο τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ «Ἐκδοσις Ἀκριβῆς τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως». Εἰδικά τά μαθήματα περί τῆς Ὀρθόδοξης Πίστεως μας, μέ ἐπιστήμη μάλιστα διδόμενα σέ μικρούς καί μεγάλους, εἶναι τό ἀγαπητό ἀντικείμενο τοῦ Μητροπολίτου μας. Ἀφήνουμε τήν ἀγωνία καί φροντίδα του ὑπέρ τῶν πενήτων τῆς πυροπλήκτου ἐπαρχίας μας μέ τήν παροχή καθημερινῆς τροφῆς καί φαρμάκων σ’ αὐτούς.

Ἐμεῖς, κύριε Τσολογιάννη, γνωρίζοντες τήν ζωή, τούς κόπους, τίς θυσίες καί τήν ποιμαντική μέριμνα τοῦ Ἐπισκόπου μας, δέν ἐπιτρέπουμε στούς ψευδώνυμους ἀνίδεους «ψυχογράφους» τοῦ περιοδικοῦ σας, οἱ ὁποῖοι κρύβονται πίσω ἀπό τήν ἀνωνυμία τους, γιά νά ἀποφύγουν τίς κυρώσεις μιᾶς μηνύσεως, δέν ἐπιτρέπουμε λέγουμε, νά προσβάλλουν τόν πνευματικό μας πατέρα ἔτσι ψευδῶς καί ἀναιδῶς. Μάθετε δέ ὅτι τό ἀνώνυμον σέ τέτοιες περιπτώσεις εἶναι ἄτιμο! Καί μάθετε ἀκόμη ὅτι τήν ψυχή κάθε ἀνθρώπου τήν γνωρίζει μόνον ὁ Θεός, ὁ «ἐτάζων καρδίας καί νεφρούς» (Ψάλ. 7,10) καί ὄχι οἱ λασπολόγοι «ψυχογράφοι» σας. «Τά τοῦ ἀνθρώπου – λέγει ἡ Γραφή – οὐδείς οἶδεν εἰ μή τό πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου τό ἐν αὐτῷ» (Α΄ Κορ. 2,11). Ὁ Ἐπίσκοπός μας μᾶς εἶπε ὅτι παραδίδει στά χέρια τοῦ Ζῶντος Θεοῦ τήν ἡμέρα τῆς Κρίσεως τόν «ψυχογράφο» τοῦ περιοδικοῦ σας, πού νόμισε ὅτι μπορεῖ νά εἰσβάλλει ἀναιδῶς στήν ἀρχιερατική του καρδιά

καί νά παραποιήσει μέ τό δῆθεν «ψυχογράφημά» του αὐτά πού αὐτός, ὡς Ποιμενάρχης, ἐνσυνείδητα ἔγραψε πρὸς ἐμᾶς τούς Ἱερεῖς του καί τούς Μοναχοὺς καί γιά τὰ ὁποῖα ἄκουσε χίλια τόσα καλά σχόλια. Τό τί σημαίνει αὐτό γιά τόν «ψυχογράφο» σας, ὅτι τόν παραδίδει κάποιος, καί μάλιστα Ἀρχιερεὺς, στά χέρια τοῦ Θεοῦ, διαβάστε Ἐβρ. 10,31. Παρά ταῦτα, μᾶς εἶπε, πάλι ὁ Ἐπίσκοπός μας, ὅτι εἶναι πρόθυμος νά ἀνακαλέσει τόν λόγο του αὐτόν πρὸς τόν «ψυχογράφο» σας, ἐάν ὁ ἴδιος προσωπικῶς τοῦ ζητήσει συγγνώμη, τὴν ὁποία πρόθυμα θά παράσχει.

2. Τό ὅτι ὁ Μητροπολίτης μας κ. Ἱερεμίας ἀπέσυρε τὴν ὑπογραφή του ἀπὸ τό κείμενο «Ὁμολογία πίστεως», αὐτό ἐμᾶς δέν μᾶς ἐσκανδάλισε καθόλου, μέ τὴν ἐρμηνεῖα μάλιστα πού μᾶς ἔδωσε γιά τὴν πράξη του αὐτή, μέ εἰδικό ἐγκύκλιο γράμμα του σέ ἡμᾶς. Ἦθελε ἀπλᾶ, ὅπως μᾶς ἔγραψε, νά ἔχει συνοδικότητα ὡς Ἐπίσκοπος, νά συμπορεύεται, δηλαδή, μέ τό πλῆθος τῶν Ἱεραρχῶν καί νά κάνει ἐνωμένος μέ αὐτούς τούς ὑπὲρ τῆς πίστεως ἀγῶνες. Καί εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὅλοι οἱ Ἱεράρχες, πλὴν τριῶν, δέν ὑπέγραψαν τό κείμενο τῆς Ὁμολογίας. Ἐμεῖς, ἀντίθετα ἀπὸ σᾶς, ἐκτιμήσαμε τὴν πράξη αὐτὴ τοῦ Μητροπολίτου μας. Δηλαδή, κ. Τσολογιάννη, μπορούμε τρεῖς ἢ πέντε ἀπὸ μᾶς, Ἱερεῖς καί Ἀρχιμανδρίτες, χωρὶς τὴν ἄδεια τῆς Ἱεραῆς Συνόδου καί χωρὶς κἂν τὴν ἄδεια τοῦ Ἐπισκόπου μας, νά συντάξουμε ἓνα κείμενο – γιατί καί ἀπὸ ἡμᾶς ὑπάρχουν κληρικοί πού ξέρουν θεολογία –, νά τό ὀνομάσουμε καί αὐτό «Ὁμολογία Πίστεως» καί χωρὶς πάλι τὴν ἄδεια τοῦ Ἐπισκόπου μας νά περιερχόμεθα τὴν Ἑλλάδα, γιά νά τό ὑπογράψουν κληρικοί καί λαϊκοί; Ἐσεῖς θά ὑπογράφατε τὴν δική μας «Ὁμολογία Πίστεως»; Ὡστε λοιπὸν θά μπορεῖ ὁποιαδήποτε ομάδα ἐναρέτων καί εὐπαιδευτῶν κληρικῶν νά συντάσσει ὁμολογιακὰ κείμενα Πίστεως καί νά ἀπαιτεῖ ἔπειτα τὴν ὑπογραφή ὅλων στό κείμενό τους αὐτό; Αὐτό πού γράφετε κάπου ὅτι ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος, Διάκονος ὢν, συνέταξε ἄρθρα Πίστεως καί τὰ ὑπέγραψαν οἱ Ἀρχιερεῖς, δέν στέκει καθόλου ὡς ἐπιχείρημα στό θέμα μας, γιατί ὁ Διάκονος Ἀθανάσιος τό ἔπραξε αὐτό κατ' ἐντολὴν τοῦ Ἐπισκόπου του, Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, καί τὰ συγγραφέντα τὰ κατέθεσε στὴν Οἰκουμενικὴ Σύνοδο. Ἐντελῶς διαφορετικὴ ὅμως εἶναι ἡ περίπτωση γιά τὴν ὁποία μιλάμε. Τέλος πάντων! Ἐμεῖς, οἱ Ἱερεῖς τῆς Μητροπόλεως Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως, θά καταδικάζαμε πράγματι τόν Ἱεράρχη μας, ἐάν ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας μας συνέτασσε τοιοῦτο Ὁμολογιακὸ κείμενο καί αὐτός δέν τό ὑπέγραφε ἢ ἂν τό ὑπέγραφε καί ἔπειτα ἀπέσυρε τὴν ὑπογραφή του. Τότε μόνον θά τόν καταδικάζαμε.

3. Ὁ Ἐπίσκοπός μας κ. Ἱερεμίας μᾶς διδάσκει συχνά, καί προφορικῶς καί γραπτῶς, τὰ Δόγματα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως μας, τὴν λεπτὴ διαφορὰ τους ἀπὸ τὴν πλάνη τῶν αἵρέσεων καί μᾶς διδάσκει μάλιστα πῶς τὰ Δόγματα αὐτά θά τὰ κάνουμε ζωὴ. Διότι τὰ Δόγματα τῆς Πίστεως μας δόθηκαν ὄχι γιά νά εἶναι ἀπλές θεωρητικὲς ἀλήθειες, ἀλλὰ γιά νά γίνονται ζωὴ. Διὰ τοῦτο, μᾶς λέγει ὁ Ἐπίσκοπός μας, ἂν κάνουμε ἀγῶνα γιά τὴν Πίστη, δέν κάνουμε ὅμως τόν ἀγῶνα αὐτόν μέ ἅγιο βίο καί προπαντὸς μέ ἀγάπη καί πραότητα, δέν εἶναι ὀρθόδοξος ὁ ἀγῶνας μας καί δέν εὐλογεῖται ἀπὸ τόν Θεό. Ἀντί-

θετα, ἔτσι ἐνεργοῦντες, κάνουμε ζημιὰ στήν Ὁρθόδοξία, γιατί δίνουμε κακή σύσταση αὐτῆς στούς πολεμίους της μέ τόν δικό μας μή ὀρθόδοξο, ἀλλά ἀντορθόδοξο τρόπο.

Στό περιοδικό σας, κύριε Τσολογιάννη, δέν εἶδαμε τό ταπεινό καί πρᾶο ὕφος καί ἦθος τῶν ἁγίων Πατέρων μας, πού τούς συνοδεύει στούς ὑπέρ τῆς Πίστεως ἀγῶνες τους, ἀλλά διαβάσαμε ὕβρεις καί ἀπρεπεῖς ἐκφράσεις, πού διώκονται καί ἀπό αὐτούς ἀκόμη τούς νόμους τῆς Πολιτείας. Ἐκεῖ δέ πού ἡ ἀγανάκτησή μας, ἀκόμη δέ καί ἡ ὀργή μας, ἔφθασε στό κατακόρυφο ἦταν ὅταν εἶδαμε ἀνώνυμο συντάκτη τοῦ περιοδικοῦ σας νά ἐκφράζεται ἀπρεπῶς καί περιφρονητικῶς ἐναντίον τῶν ἁγίων τοῦ αἰῶνος μας – ἔτσι τούς θεωροῦμε ἐμεῖς μαζί μέ ὅλο τόν πιστό λαό –, τῶν ἁγιασμένων πατέρων Ἰακώβου καί Πορφυρίου τῶν Ἱερομονάχων καί Παΐσιου τοῦ Μοναχοῦ. Αὐτούς τούς πατέρες, κύριε Τσολογιάννη, ἐμεῖς τούς θεωροῦμε ἁγιασμένους καί μέ τήν δική τους χειραγωγία, πού τήν βλέπουμε στά μωσχοβολητά ἀπό τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ βιβλία τους, θέλουμε νά καθοδηγούμαστε. Αὐτοί μᾶς κυβερνοῦν! Τήν γραμμή τοῦ δικοῦ σας περιοδικοῦ τήν ἀποστρεφόμεστε.

Ἀκόμη τό περιοδικό σας τόλμησε νά ἐκφραστεῖ ἀπρεπῶς καί περιφρονητικῶς καί ἐναντίον τοῦ Ἁγίου Σιλουανοῦ τοῦ Ἀθωνίτου καί ἐναντίον τοῦ ἁγιασμένου ὑποτακτικοῦ βιογράφου του πατρός Σωφρονίου Ζαχάρωφ. Δέν θέλουμε νά διαβάζουμε τέτοια περιοδικά, γιατί δέν ὠφελοῦμαστε πνευματικῶς ἀπό αὐτά. Δέν μᾶς καλλιεργοῦν τό βίωμα μετανοίας, γιά τό ὁποῖο μᾶς ὀμιλεῖ συχνά ὁ Ἐπίσκοπός μας, καί μέ τό ὁποῖο βίωμα μόνο, μᾶς λέγει, θά δοῦμε τό Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ μέ καθαρότητα. Καί ἂν δέν σωθεῖ ἡ ψυχή μας, μᾶς λέγει συχνά ὁ Ποιμενάρχης μας κ. Ἱερεμίας, δέν μᾶς ὠφελοῦν οὔτε οἱ συγγραφές, οὔτε οἱ ἱεραποστολές, οὔτε καί οἱ τάχα ἀγῶνες μας γιά τήν Πίστη.

4. Δέν μπορούμε νά νοήσουμε, κ. Τσολογιάννη, τόν λόγο πού δημοσιεύετε στό περιοδικό σας παλαιές ἐπιστολές τοῦ Ἐπισκόπου μας πρὸς σᾶς, στίς ὁποῖες αὐτός φαίνεται ὡς φανατικός ἀγωνιστής. Μᾶλλον, ὅπως καταλάβαμε, θέλετε νά πεῖτε ὅτι ὁ Δεσπότης μας, ἐνῶ πρῶτα εἶχε ἀγωνιστικό φρόνημα, τώρα δέν εἶναι ὁ ἴδιος καί ἀναιρεῖ ἔτσι τόν ἑαυτό του. Σᾶς πληροφοροῦμε ὅμως ὅτι ὁ Ἐπίσκοπός μας κ. Ἱερεμίας, ὅπως τόν γνωρίσαμε ἀπό τήν ὄλη του ποιμαντική, κατά τήν τριετία πού τόν ἔχουμε κοντά μας, εἶναι καί τώρα ἀγωνιστής καί ζηλωτής, ἰδιαίτερα μάλιστα στά θέματα τῆς Πίστεως. Ἀλλά, ὅπως πάλι διαγνώσαμε, ἡ ἀγωνιστική γραμμή τοῦ Ἐπισκόπου μας εἶναι ἐντελῶς διαφορετική ἀπό αὐτή τοῦ περιοδικοῦ σας, στό ὁποῖο φέρεστε ὡς δημοσιογράφος. Καί βέβαια στά θέματα θεολογίας καί πνευματικότητας, ὅπως εἶναι φυσικό καί λογικό, δίνουμε μεγαλύτερη ἐμπιστοσύνη στά γραπτά καί στόν λόγο ἑνός Ἐπισκόπου καί Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, καί ὄχι στόν λόγο ἑνός δημοσιογράφου!

Ἡ ἀγωνία τοῦ Ἐπισκόπου μας γιά τήν Πίστη μας, ἀγωνία πού τόν ἀρρωσταίνει, εἶναι ὅτι ὁ λαός δέν γνωρίζει τά Ὁρθόδοξα Δόγματα, γι' αὐτό καί στό νέο πλούσιο ἐβδομαδιαῖο περιοδικό τοῦ Διαδικτύου (ἔφθασε ἤδη στό 7ο τεῦχος του) ἀρχίζει νά γράφει Ὁρθόδοξη Δογματική γιά τόν λαό. Αὐτό ἐμεῖς τό ἐκτιμᾶμε ὡς τόν καλύτερο ἀγῶνα γιά τήν Πίστη, γιατί ἀπό τήν ἐργασία του αὐτή, μέ τήν ἀπλότητα μάλιστα, ἀλλά καί ἐπι-

στημονικότητα πού γράφεται, θά μάθει ὁ λαός τῆς Ποίμνης του τό μεγαλεῖο τῆς Πίστεώς του καί θά ἀποστρέφεται ἔτσι τήν πλάνη τῶν Λατίνων, ἀλλά καί τῶν ἄλλων αἱρέσεων τίς πλάνες. Τότε, μέ τέτοια κατήχηση, θά νοήσει ὁ λαός μας πόσο «ἀναποδιάζει» (ἔτσι τό λέμε στά μέρη μας) τήν πορεία μας πρός τόν Θεό τό **Filioque** τῶν Φραγκολατίνων. Εἴχαμε δέ τήν χαρά τήν προηγούμενη ἐβδομάδα νά ἀκούσουμε στό Ραδιόφωνο τῆς Μητροπόλεώς μας ἀναμεταδιδόμενο κατηχητικό μάθημα τοῦ Ἐπισκόπου μας κ. Ἱερεμιά στά παιδιά μας γι' αὐτό τό θέμα. Ἡ χαρά μας ἀκριβῶς εἶναι ὅτι καί αὐτά τά παιδιά μας διδάσκονται ἀπό τόν Δεσπότη μας μαθήματα Πίστεως μέ τήν ἐφαρμογή αὐτῶν στήν ζωή.

5. Πιό συγκεκριμένα, σχετικά μέ παλαιές ἐπιστολές τοῦ Μητροπολίτου μας, πού δημοσιεύσατε καί στίς ὁποῖες αὐτός ὁμιλεῖ γιά ἀγῶνες ὑπέρ καθάρσεως, ἐνῶ τώρα, μέ τήν ἄρση τῆς ὑπογραφῆς του ἀπό τό κείμενο τῆς Ὁμολογίας (συνταχθέν ὄχι ἀπό τήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας μας), τόν παρουσιάζετε ὡς δειλό, γιά τό θέμα αὐτό λέγουμε, ἀπειθυνθήκαμε στόν ἴδιο καί μᾶς εἶπε τά ἐξῆς ἄγνωστα σέ ἡμᾶς:

Τό πρᾶγμα, εἶπε, θυμίζει μιά παλαιά ἱστορία. Ἐδῶ τά εὐλογημένα μέρη μας γένησαν παλαιά τόν μεγάλο ἅγιο ἱεραπόστολο, τόν πνευματικό ἀναγεννητή τῆς πατρίδος μας, τόν Ἀρχιμανδρίτη πατέρα Εὐσέβιο Ματθαίοπουλο, πού ἴδρυσε τήν Ἀδελφότητα ΖΩΗΣ - ΣΩΤΗΡΟΣ. Ὁ πατήρ Εὐσέβιος, μαζί μέ μερικούς ἄλλους λαμπρούς κληρικούς, ἦταν στήν ἀρχή θερμός καί φανατικός ὑποστηρικτής τοῦ Μακράκη. Ἀλλά, ὅταν εἶδε ὅτι ὁ διδάσκαλός του αὐτός ἐκτρέπεται καί ὑβρίζει τήν Ἱεραρχία, τόν ἐγκατέλειψε ἐντελῶς καί ἐπεδόθη μέ τά πνευματικά του τέκνα ἀποκλειστικά στήν κατήχηση τοῦ λαοῦ. Ἐτόνισε δέ ὁ μακαριστός ἅγιος πατέρας, ὡς ἀρχή τῆς Ἀδελφότητός Του, νά μὴν ἀσχολοῦνται μέ σκάνδαλα κληρικῶν καί κάθαρση τάχα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά ἀποκλειστικά καί μόνο μέ τήν κατήχηση τοῦ λαοῦ. Τότε λοιπόν, ὅταν ὁ πατήρ Εὐσέβιος ἀποκόπηκε ἀπό τόν Μακράκη, αὐτός ὁ Μακράκης, ἐκδικούμενος τόν ἅγιο πατέρα, ἀλλά καί τούς ἄλλους ἀποκοπέντας ἀπ' αὐτόν κληρικούς, ἔβγαλε βιβλίο μέ τόν τίτλο «Ἐκπεσόντες κληρικοί». Στό βιβλίο αὐτό ὁ Μακράκης δημοσιεύει προηγούμενες πρός αὐτόν ἐπιστολές τοῦ πατρός Εὐσεβίου, παρουσιάζοντάς τον ὡς ἐκπεσόντα καί προδότη, ἀλλά καί ἄλλοπρόσαλλο, γιατί διαφορετικά ἐφρόνει πρῶτα καί διαφορετικά τώρα. Ἀκριβῶς οἱ ἴδιες αὐτές κατηγορίες λέγονται σέ ἐμένα ἀπό τόν κ. Τσολογιάννη! Ἀλλοίμονό μας - συνέχισε νά μᾶς λέγει ὁ Μητροπολίτης μας - ἂν παραμέναμε οἱ ἴδιοι πάντα, φοβούμενοι μή μᾶς ποῦν «ἄλλοπρόσαλλους» καί «παράλογους». Ὁ πατήρ Εὐσέβιος Ματθαίοπουλος πολύ καλά ἔκανε καί ἔπραξε καί ἀρνήθηκε τήν μακρακιστική γραμμή καί ἐγώ πάλι πολύ καλά καί ἄριστα ἔκανα καί ἀρνήθηκα τούς πρώτους φανατισμούς μου καί λανθασμένες μου ζηλωτικές τοποθετήσεις. Ἡ, μήπως δέν ἦταν λάθος καί φρικτό ἀμάρτημα τό νά διακό-

πτούμε τήν Θεία Λειτουργία φωνάζοντας «Ἀνάξιος» σέ χειροτονίες ἀρχιερέων (καί μάλιστα ἐναρέτων καί παναξίων ἀρχιερέων, ὅπως ἀποδείχθηκαν ἀργότερα αὐτοί στήν ποιμαντική τους); Ὅπως μοῦ εἶπε καί μοῦ ἐτόνισε ὁ λίαν μοι προσκυνητός Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεγάρων καί Σαλαμίνος κ. Βαρθολομαῖος, ἐνήργησε πολύ ἐπάνω μου ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, ἔγινε θαῦμα Θεοῦ εἰς ἐμέ, καί γι' αὐτό ὑπέστην αὐτή τήν ἀλλαγὴ. Προσέξτε! Αὐτό πού ὁ ἐνάρετος καί πολίος Ἀρχιερεὺς τό ὀνομάζει Χάρη Θεοῦ, ὁ δημοσιογράφος κ. Τσολογιάννης τό παρουσιάζει ὡς ἁμαρτία μου καί μέ ἐμπαίξει γι' αὐτό. Ἀλλά καί τό ἄλλο: Ἄν θεωρεῖται ἀλλοπρόσαλλο τό νά ἐγκαταλείπουμε μία θέση μας, τήν ὁποία θεωροῦμε ὡς ἐσφαλμένη, τότε δέν πρέπει νά μετανοοῦμε, γιατί θά μᾶς κατηγοροῦν ὡς ἀλλοπρόσαλλους. Γιατί μετάνοια εἶναι ἡ ἀπάρνηση τῶν προτέρων μας ἐσφαλμένων φρονημάτων. Εἶναι «ἀλλοπρόσαλλο» λοιπόν τό νά ἀρνεῖται κανεὶς τά πρότερα φρονήματά του, πού τόν ἔφεραν πίσω στήν πνευματική ζωή; Καί ἐγώ τίς πρότερες ἐνέργειές μου καί φανατισμούς μου τά βλέπω τώρα ὡς μεγάλα μου λάθη καί ἁμαρτήματα καί καταδικάζω ἐμαυτόν γι' αὐτά. Εἶναι ἀλλοπρόσαλλο αὐτό; Τότε, πού εἶναι ἡ μετάνοια, ξαναλέγω, τήν ὁποία πρέπει νά βαδίζουμε γιά τήν πορεία μας πρὸς τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, κατὰ τό «εὗρω καγὼ τήν ὁδὸν διὰ τῆς μετανοίας»;

Μέ τήν εὐκαιρία τοῦ λόγου θέλω νά στραφῶ τώρα μέ πολλή εὐγνωμοσύνη στό ἱερό ἐκεῖνο Πρόσωπο, πού μέ βοήθησε νά δῶ ἔτσι, διαφοροτικά ἀπό πρῶτα, τά πράγματα. Εἶναι ὁ ἅγιος Γέροντας πατήρ Πορφύριος!!! Ἔνα πρωινό πῆγα στόν Ὁρωπό γιά νά τόν προσκυνήσω καί μέ κράτησε μία ὥρα καί πλέον στό κελλί Του καί μοῦ ἔλεγε καί μοῦ ἔλεγε πῶς νά πολιτεύομαι στό ἐξῆς. Ἀπό τότε ἄρχισα νά ἀπαρνοῦμαι τήν πρώτη μου ἐσφαλμένη γραμμὴ, τήν ὁποία, φεῦ!, θεωροῦσα ὡς ἀγωνιστική καί ἀναγκαία γιά τήν κάθαρση τάχα τῆς Ἐκκλησίας!...Ντροπή μου!...

6. Ἐμεῖς, κ. Τσολογιάννη, καταδικάζουμε τίς ἐκφράσεις σας, πού γράφετε στό περιοδικό σας κατὰ τοῦ Μητροπολίτη μας, καί τίς χαρακτηρίζουμε τοῦλάχιστον ὡς ἀπρεπεῖς. Πραγματικά, δέν εἶναι τοῦλάχιστον ἀπρεπῆς ἡ ἐκφρασή σας «τρικυμία φρενῶν», πού εἶπατε, λαϊκός σείς, πρὸς αὐτόν, Ἀρχιερέα Χριστοῦ, κατὰ τό τηλεφώνημά σας; «Τρικυμία φρενῶν», ἐπειδὴ ἀνακάλεσε τήν ὑπογραφή του ἀπό τήν «Ὁμολογία» (γραφεῖσα ὄχι ἀπό τήν Ἱεραρχία); Γιατί; Μπορεῖ νά εἶχε κάποια νεώτερα στοιχεῖα ὁ Μητροπολίτης μας, πού τόν ἔπεισαν νά πράξει ἔτσι. Γιατί, λοιπόν, «τρικυμία φρενῶν»; Καί αὐτός, ἐνῶ βρίστηκε ἀπό σᾶς μέ τήν φράση αὐτή, στήν συνέχεια, ἀφοῦ σᾶς εἶπε «χαίρετε», σᾶς ἔκλεισε τό τηλέφωνο, χωρίς νά ἀνταποδώσει τήν ὕβρη. Δέν εἶναι λοιπόν ἀλήθεια αὐτό πού γράφετε στό περιοδικό σας ὅτι σᾶς ἔκλεισε τό τηλέφωνο «γεμᾶτος ὀργῆς». Ἄντί δηλαδή νά ἐλέγξετε τόν ἑαυτό σας γιά τόν ἀπρεπῆ λόγο πού εἶπατε σέ Ἀρχιερέα, ἐνοχοποιεῖτε αὐτόν χρησιμοποιοῦντες τό ψέμα ὅτι σᾶς μίλησε τάχα μέ ὀργή. Αὐτό δέ

πού ἔγραψε ἔπειτα ὁ Δεσπότης μας στήν ἐπιστολή του σέ ἡμᾶς τοὺς ἱερεῖς, «χίλιες φορές καλύτερα τά παιδιά τῆς καφετέριας», τό βλέπουμε καί ἐμεῖς καί τό πιστεύουμε. Ὁ Δεσπότης μας κ. Ἱερεμίας πηγαίνει στίς καφετέριες, κερνάει ἐκεῖ τά παιδιά, συνομιλεῖ μαζί τους καί οἱ νέοι καί οἱ νέες τόν ἀγαπᾶνε καί τοῦ φέρονται μέ σεβασμό. Τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον, «ποτέ τῶν ποτῶν»!, τά παιδιά τῆς καφετέριας νά ὑβρίσουν Δεσπότη μέ τήν δική σας φράση γιά κάποια μάλιστα προσωπική του ἐνέργεια.

Τήν φράση περί «τετυμπόιδων χριστιανῶν» ὁ Δεσπότης μας τήν εἶπε πρό ἑτῶν, χαρακτηρίζοντας τότε ἔτσι ἐκείνους στήν Λάρισα, οἱ ὁποῖοι ἐν ὥρᾳ Θείας Λειτουργίας πετοῦσαν αὐγά στίς κεφαλές τῶν Ἀρχιερέων, ἐνδεδυμένων μάλιστα αὐτῶν τά ἱερά τους ἄμφια!... Στήν ἐπιστολή πού ἡμᾶς ἀπέστειλε σχετικά μέ τήν ἀνάκληση τῆς ὑπογραφῆς του, ἐπιστολή πού γνωρίζετε καί στήν ὁποία ἀναφέρει τήν φράση αὐτή, δέν ὁμιλεῖ γιά τό ὄνομά σας, ἀλλά ἐκφράζεται γενικῶς γιά «μερικούς τετυμπόιδες χριστιανούς», ὅπως γράφει. «Εἶναι ἀλήθεια», λέγει πάντα μέ πόνο ὁ Δεσπότης μας κ. Ἱερεμίας, «ὅτι μπῆκε δυνατά τό μακρακιστικό πνεῦμα στήν Ἐκκλησία καί ἐκδηλώνεται μέ φοβερές ἀπρέπειες τῶν ὀπαδῶν του».

Ὅσο γιά τό «ἀξιοθρήνητος» πού γράφετε, χαρακτηρίζοντας τόν Μητροπολίτη μας γιά τήν ἀξίεπαινη ἀπό πολυάριθμους κληρικούς καί λαϊκούς καί φοιτητές του πράξη του, τῆς ἀνάκλησης δηλαδή τῆς ὑπογραφῆς του ἀπό τήν ἐν ἀγνοία τῆς Ἱεραρχίας συνταχθεῖσα «Ὁμολογία Πίστεως», ὅσο γι' αὐτό τό «ἀξιοθρήνητος» λοιπόν πού γράφετε, σᾶς πληροφοροῦμε ὅτι ὁ Ἐπίσκοπός μας κ. Ἱερεμίας πονᾷ καί κλαίει γιά τά λάθη του καί τά ἁμαρτήματά του καί ἀκόμη κλαίει καί γιά τά δικά μας ἁμαρτήματα. Καιρός τώρα νά κλάψουμε καί ἐμεῖς γιά τά δικά μας καί σεῖς γιά τά δικά σας ἁμαρτήματα.

7. Ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, κ. Τσολογιάννη, ἔλεγε: «Μὴν κατηγορεῖτε τοὺς ἱερεῖς σας, χριστιανοί μου, γιατί καταλύουν κάθε ἡμέρα τό Ἅγιο Ποτήριο»! Δηλαδή, κάθε ἡμέρα Θεία Λειτουργία!!! Αὐτό τό «κάθε ἡμέρα Θεία Λειτουργία» πολύ ἀρέσει τοῦ Δεσπότη μας κ. Ἱερεμίας. Γι' αὐτό, παρά τόν ποιμαντικό του φόρτο στήν ὄρεινή καί μέ πολλά ἐφημεριακά κενά Μητρόπολή μας καί παρά τά πανεπιστημιακά καί συγγραφικά του καθήκοντα (τοῦ ἀνετέθη ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο μέ πατριαρχική εὐλογία νά ὑπομνηματίσει τήν Παλαιά Διαθήκη, χωρίς βέβαια κανένα χρηματικό κέρδος ἀπό αὐτό), ὅμως ἡ σφοδρή του ἐπιθυμία εἶναι νά λειτουργεῖ κάθε ἡμέρα μέ ἕναν ἀπό ἡμᾶς ἢ μέ κάποιον πιστό. Ἄν δέν τό πετυχαίνει αὐτό κάθε ἡμέρα, λόγω τῶν πολλῶν του διακονιῶν, στενοχωρεῖται πολύ καί προσπαθεῖ τήν ἐπόμενη ἡμέρα νά τό γευθεῖ. Καί σ' αὐτές τίς Λειτουργίες του καί σέ κάθε Λειτουργία του, κ. Τσολογιάννη, μνημονεύει, ἡμᾶς λέγει, τώρα τελευταῖα πάντοτε ἐσᾶς. Καί ἔχει δύναμη βέβαια ἡ προσευχή αὐτή, γιατί γίνεται ἀπό Ἀρχιερέα ὑπέρ τοῦ ὑβριστοῦ του! Ξέρετε τί πάει νά πεῖ, κ. Τσολογιάννη, νά ἔχετε ἕναν Ἀρχιερέα νά σᾶς μνημονεύει σχεδόν κάθε ἡμέρα στήν Θεία Λειτουργία;!

8. Ποῦ τό πήγατε, κ. Τσολογιάννη, τό θέμα! Ἀπό τήν γιά προσωπικούς του λόγους ἀπόσυρση μιᾶς ὑπογραφῆς τοῦ Σεβασμιωτάτου μας ἀρχίσατε σφοδρή πολεμική ἐναντίον

του, σάν αὐτός νά εἶναι ἀρνητής Πίστεως καί σεις νά εἶστε ὁ «κανών Πίστεως»! Μάθετε ὅμως ὅτι γιά νά γίνουμε «κανών Πίστεως», πρέπει, σάν τόν ἅγιο Νικόλαο, νά γίνουμε πρῶτα «κανών πραότητος». Ἄς στραφοῦμε ὅλοι μας σ' αὐτό, στήν ἀπόκτηση τῆς πραότητος καί τῆς εἰρήνης καί τῆς μεταξύ μας ἀγάπης, πού χαρακτηρίζει ἰδιαίτερα τά παιδιά τοῦ Θεοῦ, δηλαδή τούς Ὁρθοδόξους. Ἡ διαφωνία σας μέ τόν Ἐπίσκοπό μας καί αὐτοῦ μαζί σας δέν εἶναι γιά μιά ὑπογραφή, ἀλλά στό βάθος της εἶναι σύγκρουση δύο γραμμῶν: Τῆς ὀρθοδόξου πνευματικότητος, τῆς ὁποίας χαρακτηριστικό της εἶναι τό βίωμα μετανοίας, πού δέν σέ ἀφήνει νά σηκώσεις κεφάλι καί σοῦ ἀπαγορεύει νά κατηγορεῖς τόν ἄλλον, θεωρώντας τόν ἑαυτό σου ὡς τόν χειρότερο ἁμαρτωλό, καί τῆς ἄλλης, τῆς ἀγωνιστικῆς δῆθεν γραμμῆς, γιά τήν... κάθαρση τάχα τῆς Ἐκκλησίας καί τήν... διαφύλαξή της ἀπό τούς... προδότες Ἐπισκόπους!... Ὁ Δεσπότης μας μάς λέγει συχνά ὅτι «ἡ γραμμή αὐτή κάνει μεγάλη ζημιά στήν Ἐκκλησία καί ἄς δώσει ὁ Θεός – λέγει – Κοσμάδες Αἰτωλούς, πού, μέ τόν ἅγιο βίο τους καί τήν φωτισμένη διδασκαλία τους, νά τήν ἐξαλείψουν ἀπό τόν χῶρο μας».

Ἄν θέλετε, ἐπικοινωνήστε μέ τόν Μητροπολίτη μας τηλεφωνικῶς. Χριστούγεννα ἔρχονται. Πῶς θά κοινωνήσετε; Τόσα εἶπατε καί γράψατε ἐναντίον του, ἐναντίον Ἀρχιερέως.

Τέλος, ἐπειδή τά ἐναντίον τοῦ Ἐπισκόπου μας γραφέντα κοινοποιήθηκαν διά τοῦ περιοδικοῦ σας, κοινοποιοῦμε καί ἡμεῖς τήν πρός σᾶς ἀπάντησή μας καί διαμαρτυρία μας αὐτή στούς ἀναγνώστες τοῦ μηνιαίου περιοδικοῦ τῆς Μητροπόλεως μας καί στούς πολυπληθεῖς ἀναγνώστες τοῦ ἄλλου, τοῦ ἐβδομαδιαίου περιοδικοῦ αὐτῆς στό Διαδίκτυο.

Ἄς μάς ἀξιώσει ὁ Θεός ὅλους μας, καί σᾶς καί μάς, νά ζοῦμε τήν μετάνοια, γιά νά πετύχουμε τήν σωτηρία μας.

Ὁ Πρωτοσύγκελλος
Ἀρχιμ. Ἰάκωβος Κανάκης

Οἱ Ἀρχιερατικοί Ἐπίτροποι
Ἀρχιμ. Γρηγόριος Κιούσης

Πρωτ. Βασίλειος Δάρρας

